159

THE VICEROY'S VISIT NUMBER

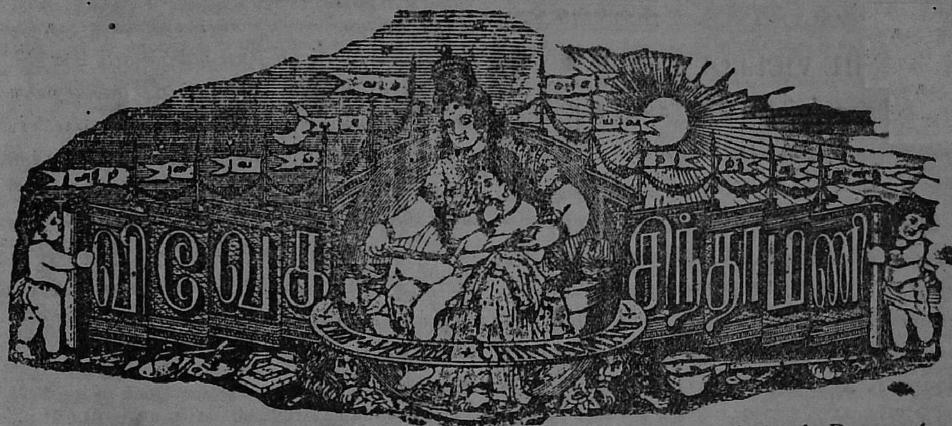
"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—**SPEAK THE TRUTH.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE"

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்ஸத்] [God is Love: Knowledge is Power: *Aum*

ஸத்தியமே ஜெயம்—**SATYAMEVA JAYATE.**

புத்தகம். 21.] 1913ஹு அக்டோபர்மீ, பிரமாதீசஹு அற்பிசிமீ [சஞ்சிகை. 7.

MOTTO FOR THE CHILDREN'S CAUSE. "ALL IS FOR THE BEST"

THE "CHILDREN'S RECORD."

பாலபோத சமஷ்டி சேவை சாஸநம்

"The Vanished Gods to me appear
And one to me are shame and fame."

—*Sri-Vang-Rishi.*

Live in "Hope," Work in "Faith" and Realise in "Love."

DEDICATED

To the Good of Heart and the Loving of Grace in All Climes and Times.

"The Strong Gods pine for my abode,
And pine in vain the sacred Seven;
But thou, meekly lover of the good!
Find ME and turn the back on heaven."

—*The Song of the Child.*

A True Man's Prayer to God.

This is my prayer to Thee, My Lord,—
"Strike, strike at the root of penury in my heart.
"Give me the strength lightly to bear my joys and sorrows.
"Give me the strength to make my love fruitful in service.
"Give me the strength never to disown the poor
or bend my knees before insolent might.
"Give me the strength to raise my mind high above daily trifles.
"And Give me the strength to surrender my strength to Thy Will with Love,"—*Gitanjali,*

The Viceroy's Earnest Appeal for Co-operation.

"I wish to impress upon you the greatness of the work in which we are called on to co-operate. I am hopeful that the large issues of Educational policy on which the future of India so greatly depends will be viewed with a wide outlook and apart from personal or political interests, and in asking for your co-operation in the greet task, I feel sure that my appeal will not be vain."—Lord Hardinge to the Dacca University Deputation.

THE VICEROY'S TOUR.

இராஜப்பிரதிநிதி யவர்கள் சுற்றுப் பிரயாணம்.

அரசர் பிரதிநிதியாம் கனமிகு ஹார்டிஞ்ச் பிரபு அக்டோபர் ௴ 14௳ ஸிம்லாவை விட்டுப் புறப்பட்டு இந்தியா முழுமையும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துவருகிறார். அவர் சுற்றுப்பிரயாணம் ஆரம்பிக்கையில் ஒரு உத்தமகாரியம் செய்தார். அதாவது, கான்பூர் பட்டணத்தில் மச்சிலிபஸார் மசூதியில் ஒருதெருவின் வெளிப்புற பாகத்தை தெருவில் தள்ளி யிருக்கிறதென்று அதிகாரிகள் இடித்துவிட, மகமதியர்கள் தங்கள் மசூதியை யிடித்துவிட்டார்களென்று ஆக்கிரோஷம் கொண்டு கலகப்பட்டெழுந்து கல்லல் விளைத்தார்கள். இதனால் அதிகாரிகள் முன்னிலு மதிகமாய்க் கோபித்து அவர்கள் கொட்டத்தை யடக்கவர, கலகம் பெரிதாகி, ஆகஸ்டு ௴ 3௳ யன்று அனேகர் அச்சண்டையில் படுகாயம் பட்டு விழுந்து போனார்கள். இதனால் உயிர்ச்சேதம் நேர்ந்ததன்றி ஜனங்களுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் மனஸ்தாபம் மிகுந்து ஊரில் சமாதான மின்றி கலகமாயிருந்தது. சர்க்காரில் கலகம் செய்தவர்களென்று நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்களைப்பிடித்து விசாரணைசெய்து ஸெஷன்விசாரணைக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். இந்தஸ்திதியில், நமது வைஸ்ராய் லார்ட் ஹார்டிஞ்சு அவர்கள் ஸிம்லாவிலிருந்தபடி ஸர் ஜேம்ஸ் மெஸ்டன் அவர்களைத் தருவித்து அவரோடு கலந்து பேசி வடமேற்கு மாகாணத்துக்குத் தலைவரான அவருடைய கண்யத்துக்குக் குறைவுவராமல் தானே அந்த க்கலகத்தைத் தீர்த்து சமாதானத்தை யுண்டு பண்ணத் தீர்மானித்தார்.

அவர் ஸிம்லாவிலிருந்து நேரே கான்பூருக்கு ஸ்பெஷல் டிரெயினில் சென்று, அந்த மசூதியைப் பார்வையிட்டு, மகம்மதியர்கள் அந்த மசூதி விஷயமாய் நடந்ததை யெல்லாம் மனதில் வைத்துக் கொண்டு வருத்தப்படாமல் மறந்துவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். மேலும் அந்நகரத்து மகம்மதியர்கள் அவருக்கு வந்தனோபசாரம் கூறினபோது அவருடைய நீதி, நடுவு நிலை, தர்மகுணம், இவைகளில் அவருக்கு நம்பிக்கை மிகுதியு மிருப்பதாகச் சொல்லி, அவர்கள் செய்தீர்மானம் எதுவாயினும் அதற்கு அவர்கள் உட்பட்டு நடப்பதாகச் சொல்லி தங்கள் இராஜ விசுவாசத்தைக் காட்டினார்கள்.

"I AM YOUR FATHER, YOU ARE MY CHILDREN."

அரசர்ப் பிரதிநிதியவர்கள் அந்நகருக்குச் சமாதானத்தை யளிக்கவேண்டி, அவர்களிடம் கருணை பூரித்தவராய், அவர்களெல்லாரும் குழந்தைகள் போலும், அரசர் பிரதிநிதியாகிய அவர் பிதாஸ்தானத்தி லிருப்பதாகவும் சொல்லி, குழந்தைகள் தப்பு வழியில் சென்றால், பிதா அன்புகுறையாமல், அவர்களைக் கண்டித்து நல்லவழியில் நடத்தக்கடமைப்பட்டவராயிருக்கிறா ரென்று கூறி, அவர்கள் செய்த பிழைகளை யெடுத்துக் காட்டி, தப்புச் செய்தவர்களைத் தாம் மன்னித்துவிடத் தீர்மானித்திருப்பதாகவும், அறியா ஜனங்களைத் தூண்டிவிட்டுக் கலகம் விளைத்தவர்கள், கருணைக்குப் பாத்திரரில்லாவிடினும், அவர்களிடத்தும் கருணை பூரித்து அன்பினால் அவர்கள் செய்த பெருங் குற்றத்தை மன்னித்து விடுவதால், அவர்கள் வெட்கிப் படிந்து போவார்களென்றும், "பகையைப் பகையால் வெல்த லரிதன்றே" அன்பால் அதைக் கடியத் தீர்மானித்தார். இடித்துவிடப்பட்ட மசூதியைக் கட்டிக் கொள்ள அனுமதி கொடுத்து, இருதரத்தாரும் நடந்த

சம்பவங்களை மறந்துவிட்டு மனராசியாகவே உளமொத்துப் போகவேண்டு மென்று நற்போதனை கூறி, கைதி செய்து ஸெஷன் விசாரணைக்கு அனுப்பப் பட்டிருந்த கைதிகளை யெல்லாம் அவர்கள்•பேரில் கொண்டுவரப் பட்ட குற்றப் பிராதை வாபீஸ் வாங்கிக் கொண்டு விட்டு விடும்படி ஏற்பாடு செய்தார்.

இதனுல் அவர் அன்பு ஆதரவினுலே துஷ்ட நிக்ரகம் செய்யும் அருமையாம் ஆற்றலுடையாரென்று நன்ருக எல்லாருக்கும் ஸ்பஷ்டமாக ஏற்பட்டது. இத்தகைய பேரருளாளர் அரசர் பிரதிநிதியாக விருக்கக் கிடைத்தது நமது பாக்கியமே. இவர் நம் சென்னைமா நகருக்கு விஜயமாய் வரும்பொழுது குழந்தைகள் அவருக்கு நல்வரவு கூறி உபசரிக்க முன் வந்ததைக் கண்டு அகமகிழ்வுற்ருேம். அவர் பொருட்டு அரசர் பிரதிநிதிக்கு நாம் செய்து கொண்டமனு அவருக்கு இந்த ௴ 25௨ போய்ச் சேர்து 28 ௨ பதிலும் வந்துளது. அரசர் பிரதிநிதியவர்களுக்குள்ள காலம் முற்றும் ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்ட நியமனங்களுக்கே சரியாயிருப்பதால், கனம் கவர்னர் மூலமாய் அதை அவருக்கு அனுப்பி வைக்கலானேம்; நேரிலும் ஒரு பிரதி யனுப்பிவைத்தோம். பள்ளிப் பிள்ளைகளுடைய நல்வர வுபசாரத்தைத் தமிழில் மூலப்பிரதியாகத்தானே கீழே பிரசுரிக்கிறேம்.

——(:o:)——

THE "CHILDREN'S RECORD" OF SOCIAL SERVICE, SOCIAL IMPRESSIONS AND EXPRESSION.

——(:o:)——

The Students' and Children's Address of Welcome to H. E. the Viceroy and Her Excellency Lady Hardinge, C. I.

அரசர் பிரதிநிதிக்கும் அவர் பத்தினியார் ஹார்டிஞ்சு பெருமாட்டிக்கும் பள்ளியிற்பழகும் சிறுவர்களும் குழந்தைகளும் நல்வரவுகூறி யழைக்கும் வந்தனேபசாரம்.

அன்பே, அரசே, யெம்மரசர்க்குகந்த, மதிவல அன்பார் கனமிகு ஹார்டிஞ்சு பிரபுவே, உத்தம பத்தினி தம்மொடு நிற்கும் உம்மையாம் குழந்தைகள், அணுகியே "வருக வருக" வென்று வணங்கியழைக்க வரந்தரல் வேண்டும் துரையே.

(1) சென்னைமா நகர் மிசை வாழும் குழந்தைகள் நாங்களெல்லோரும், பள்ளியிற் பழகும் பாக்கியம் பெற்ற குழந்தைகளெல்லார் பொருட்டும், ஜாலன்மதி யிருபஃதில் கூடியே உந்திருநாளைப் பெருநாளாக் கொண்டாடி னேரெல்லாம், உம்முடை யுண்மைப் 'பொறுமையே பூஷண' மாக்கொண்ட பெருமையைக் கேட்டுளம் பூரித்தோம் ஐயே!

(2) உடல் சிறியார் என்றெம்மை யிகழ்ந்திடாதையே, இற்றைச் சிறியார் நாளைப் பெரியார் ஆகும் பாக்கியம் பெற்ருே மெனவே, எந்தையே! எம்பொருட்டிளகிய மனத்தராய்,அன்பார் உண்மைப் பொருள்மிகப் பொதிந்த, வார்த்தைகள் நிறைந்த நலம்பெறு நாட்டத்துயர்ந்த, நல்லுரை நயம்பட ஐயே! உள்ளம் கனிந்துரை செய்தீர்.

சின்னஞ்சிறியார் சிறுமதியால் வழிதப்பிக் குலத்தைக் கெடுப்பரால் அவரும் குணப்பட வேண்டியே, இளமையில் தீரம் வாய்த்தவர் தாமாய் ஊருக்குழைக்கும் உத்தம சிக்ஷா தீக்ஷைகள் பெற்றுச் சமஷ்டி-சேவையைச் சாதனமாக் கொண்டு, சாதகம் பொருந்தவே சாதிக்க வல்லாரை, உண்மையிற் கொண்டாடி யுரைத்தவும் நல்லுரை, பச்சைமரத்தாணிபோல் பதிந்ததெம் மனத்தினில், துரையே!

(3) தந்தைசொல் மிக்க மந்திர மில்லையால், எந்தையே உருவாய் வந்தது போலும் நீர், மந்திரம் தந்திர மிரண்டும் பொருந்தவே யிப், பாரிலுள்ள பாலர்க்குப் பரிந்துமிகப், பேசியதை எந்நாளும் மறவாது, ஹிதோபதேசமாய்க் கொண்டுய்வோம் நாங்கள், ஐயே!

(4) அகத்தூய்மை பெற்றுள்ள அன்பாங் குழந்தைகள், மனத்தூய்மை பெற்றுய்யு மாண்புடைச் செல்வராய், வாய்மையொடு தூய்மை

யும் நேர்மையாய் வந்தமைய, ஊருக்குழைத்தே உத்தம பக்தியால், உண்மையாய்க்ஷேத்திர-க்ஷேத்திரஜ்ஞவிபாக முணர்ந்தேயெம், ஜந்ம பூமியை மாதாவாய் மதித்துள்ளே, "மாத்ரு-தேவோபவா" என்றுள்ள மூத்தோர்சொல்வாக்கே யமிர்தமாய்க் கொண்டுய்யச் செய்தவும், அருள் வழியை அன்பாங்குழந்தைகள் நாங் கண்டுவந்தோ மையாவே.

(5) "முற்பகல் விதைக்கப் பிற்பகல் விளையும்" என்றம்மை ஔவையார், எங்களுக் குபதேசஞ் செய்தது பொருந்தவே, உம் திருவாக்கால் முத்துப்போல் வந்துள்ள நல்வித்து அத்தனையும், எம்மிதயத் துள்விழுந்தையா! முளை காணலாயிற்று. முளைகண்ட திலைவிட்டுக் கப்புக் கிளையாகித், தழைத்தோங்கி வளர்ந்தையே, அரும்புகட்டிப் பூப்பூத்து மிகஅருமையாம் பிஞ்சுவிட்டு, பிஞ்சுமுத்திக்காயாகிக் காயும் பழுமானல், அதன் பெருமை யாராலே யுரைக்கப்போம்! எம் துரையே!

(6) வாய்மதம் பேசி நாங்கள் வாதாட வந்தோமில்லை. உள்மதம் தூண்டவையா, உண்மைவழி முன்னிழுக்க, உள்மானம் குறையாதே உண்மைபேச வந்தோமிங்கே. உள்ளத்துவகையாலே உங்களை நாம் காணவந்தோம். கள்ளங் கபடறியேம், கல்விமிக்கப் பேசறியேம்; "எம் மழலைச்சொற் கேட்டுவப்பீர்" என்றிங்கே துணிந்துவந்தோம்; உம் உபதேசம் பலித்ததென்று, உங்களை நாம் தொழவந்தோம். கிட்டிவந்த குழந்தைகளை யெட்டித்தள்ள மாட்டீரென்று, உள்ளன்பு தூண்டவையா உமைக் காண வந்தோம் நாங்கள்.

இந்தியா முழுமைக்கும் ஏற்றமாயுள்ள வுங்கள், சட்ட நிர்மாணசபை யார்முன்னே பேசியவும், திருவாக்கைப் பெருவாக்காய்க் கொண்டாடியே நாங்களெல்லாம் பக்திசிரத்தை நிறையவேயும் உபதேசமொழிகேட்டு, தூய்மனத்தால் அதைக் கிரகித்து மாண்பாக உள்ளமைத்து, "சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்," என்றெங்கள் அம்மையார், சொன்னசொல் தவறாதே சின்னஞ் சிறுவர் நாங்கள், சிறுமதியே மானுலும், உள்ளத்துவகை தூண்ட உள்ளன்பு முந்தித்தள்ள, 'கைப்பழக்கம்' பெற்றமட்டில் மனப்பழக்கம் கொண்டையா, சித்திரமா யெழுதிவைத்தோம்; நாப்பழக்கம் பெற்றமட்டில் செந்தமிழில் சொல்ல வந்தோம்.

"கற்றதோர் கல்வியும் மனப்பழக்கம்" என்றுளதால், உள்ளத்துணர்ந்ததையாம் உள்மர்மம் ஓர்ந்தாய்ந்து, "மாதாவைப் பூஜை செய்தால் மாட்சியெல்லாம் பெறலாமே!" என்றுள்ள பழமொழியும், புநிதமாய் வழங்கிவரும் புராண இதிஹாஸங்களும், பொய்க்காமல் நாங்களுமே புநித சித்திரம் வரைந்துள்ளோம்.

(7) தந்தையும் குருவுமாக இருந்தெங்கட்குபதேசம் செய்ததோடு நிற்காமல் நீர், அரசர் பிரதிநிதியாக வமைந்துள்ள வைபவத்தால், "தந்தைதாய்ப் பேண்" என்ற தாய்மொழியை யனுசரித்து, அன்னையும் பிதாவுமா யுமை யண்டிவந்த நாங்களெல்லாம், அரசர்க்குரிய பூஜை அன்பாகச் செய்யவந்தோம்.

எந்தையா யிருந்தையே எங்களுக்கிட்ட லக்ஷியம் (ideal), அரசியல் தவறாதேயா மனைவருமே பிடித்துய்ய, பூபதியாம் அரசர்கோன் பேரருளால் எமக்கின்ற, வித்தியாவரம் பலிக்கவையே,—அரசாங்கத் தாருழைக்கக் கடன்பட்டுக் கடமைசெய்யக், கைவல்யம் நாங்கள்பெற, அன்பார்ந்த ஐயா வெங்கட் கரசே!யும் ஆசி வேண்டும், தந்தருளும்.

"அன்பே யவதார மானதுற்போல் வந்துதித்த எங்களம்மை விக்டோரியா மஹாராணியாரிட்ட, அன்புமுடி யவிழாமல் அவளிதயக்கட்டில் நாங்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டையா, அன்புசெய்யக் கடமைப்பட்டோம்";—

என்று நாங்கள் கட்டுமிந்தக் கப்பத்தைநீ ரேம்மரசி குலக்கொழுந்தா யவதரித் தெமையாள வந்த வெங்கள் "டில்லிச்சக்ர வர்த்தி' யெனும், அசையாக்கீர்த்திப் பேர்பூண்ட, அரசர் கோமான் ஜார்ஜவர்கள், திருவடிக்கே சேர்த்துவைக்க வேண்டுகிறோம் ஐயாவே!

எங்களம்மை விக்டோரியா மஹாராணி யெங்களுக்கு, வனுவிலீன்ற பட்டயத்தை, அவள்

தாயன்பால் நாங்கள் பெற்று அனுபவிக்க வேண்டுமென்று, அவர் பிள்ளையொடு பேரன்களை, அவர்வழியில் நடக்கச்செய்து குலதர்மமாக விதைக் கொண்டாடச் செய்தவம்மை,—

மன்னர் முடி மாநிலத்தில் தரித்தவரேயானாலும், 'அன்னை முடிக்கீடாகா தவனிமன்னர் மகுடமெல்லாம்', என்றுணர்ந்து உள்ளத்தில், உள்ளன்பு வளரவேதான், ராஜலக்ஷ்மியீடேற, மன்னர்முடி தான்தரித்து மாண்பாக அரசாண்டு, **"குடியோங்கக் கோலோங்கக் கோனோங்கு"** மென்றபடி, வானோங்க முள்ளாலேசெய் முடிதரித்த வள்ளலுறை, யுலகெட்டக் கீர்த்திபெற்று, உலகாண்டஎங்களம்மை, —சக்ரவர்த்திப் பட்டம்பெற, விசைந்திருந்த பூதேவி, "இந்தியா ராஜ்ய லக்ஷ்மி" இவள் தானும் ஐயாவே, **"தர்மம்தலை காக்க"**வென்றேயிந்தியாவை யாளவந்த, "பிரிடிஷ் நேஷன்" என்று சொல்லும் உங்கள்தேச க்ஷேத்ரஜ்ஞருக், கெத்திசையும் கீர்த்திதர இலங்குமுடி மகுடமென்றே, எம்மினத்தார், தக்ஷிணத்தில் † பாராளப் பிறந்தார்சொன்னார். அவர் வாக்குப் பொய்யாதே, அன்பர்மனம் நோகாதே, தேசத்தாருண்மையை நீர், உணர்ந்தாள முனைந்ததனால் உமக்கு வந்த பழிபாவங்கள், எமக்கென்றே கொண்டு நொந்தோம்.

(8) "யோக்கியன்தானே பாக்கியனாவன்" என்றிங்லீஷ் வரகவியாம், 'பர்ன்ஸ்' என்பார் எமக்களித்த பொய்யா மொழிவலியால், குழந்தைகளா மெங்களுக்குக் குறையொன்று மில்லையென்றே, எங்களம்மை விக்டோரியா ஸிம்மாஸனத்திருக்கும், அரசர்கோன் மஹாராஜர்க் கெப்போதும் குழந்தை நாங்கள், உள்ளத் துணரெமது அன்பாசை தாம்தெரியச் செய்யவேண்டும் ஐயாவே! விளித்துரைக்கில், அவ்வன்பு ஆசையுமே, அரசர்கோனுடைபாரியை, எம்மரசி, மஹாராணி, எங்கள்நடு வேமுன்னம், 1906ல், வந்திருந்தபொழுது நாங்கள் அவர்க்களித்த படியென்றே, செப்பவேண்டும், துரையேகேளும்: இளவரசி தம்பதியோடெம் நடுவே யிருக்கையிலே, எங்களிலே ஒருகுழந்தை குதிரையினால் காயம்பட, அன்புருகியெம் மரசியச் சிறுவற்குத் தாயன்பால், பரிந்துசெய்த வுபசாரங்கள் பாலர்களெம் மிதயத்தைக், கொள்ளைகொண்டு எமையவர்க்கு அடிமையாக்க நாங்களெல்லாம், "எந்தாயே!" யென்று சொல்லிப் பரிந்தளித்த பரிசொன்றை, அன்பாலே யவரேற்று, எமைக் களிக்கச் செய்தாரென்றே, எடுத்துரைதான் கூறவேண்டும், எங்களன்பை உணர அவர்.

(9) முடிவுரையாய் நாங்கள் சொல்லும் மொழியொன்றே உண்டுகேளும்: "வாழிமிக வாழி யென்று வாழ்த்துகிறோம் ஐய! வும்மை. பதிவிரதா சிரோமணியாய்ப் பாரிலுள்ளோர் துதிக்குமம்மை, ஹார்டிஞ்சு பெருமாட்டி. யன்பிலேநீரென்னாளும், துன்பின்றி வாழ்கவென்று துதிக்கிறோம் கடவுளையே.

உமையண்டித் துணிந்தையே உங்கள் மனத்திடைநுழைந்த, அபராதம் நாங்கள் செய்தோம்! சின்னஞ் சிறியார் நாங்கள் செய்த பிழை யிதுவென்றே, பெரியோராம் நீங்கள் பெரும் மனதுவைத்துப் பொறுக்கல்வேண்டும்.

அரசர் பிரதி நிதியே உங்கள் நல்வரவை யொட்டி யெங்கள், நகரத்தார்க்கிட்ட சட்டம் எங்களையே மறந்துவிட்ட தெப்படியோ நாமறியேம். எம்முன்னே வலுவில் வந்து குடிகொண்ட உங்கள்திரு வுருவைநாங்கள், பார்க்காமல் விட்டதுமோர் குறையாகத் தானாயிற்று; அக்குறையில் எங்கள்மனம் அடர்காற்றுக்குளிரைவிடச், சிதைந்தொடுங்கிப் போகவேதானிருப்பதையே ஸத்யம்தான். அக்குறையும் நீங்கவேதான், அன்பாகநீங்களிப்போ, முகதரிசனம் தந்து எங்கள், குதலைமொழி கேட்கலாமோ? "ஹார்டிஞ்சு ஜயந்தி"யென்று எங்களம்மையுங்கள் பத்னியால் விதித்தவோர் "குழந்தை-நாட்"கொண்டாட்டம் திண்டாட்டமாய் முடியாமல் தானே யிப்போ, இளங்குழவி நாங்களெல்லாம் குழந்தை-மனம் மாறாமல், அருமையாய் வளர்ந்தையே அருட்குழவி யாகும்வண்ணம், **சமஷ்டி வித்தை** யெங்களுக்கு விளையாட்டாய் **உபதேசம்** செய்தவம்மை குடிவாழச் செய்தவுமக் கடியேம் நாங்கள், அரசுக்குரி கடன்செய் கர்மத்தாலே கனமிகுந்தீர், எந்நாளும் உம்குழவி யாகவரம் கேட்கலானோம்; கேட்டபடி வரம் தந்தால் அப்படியே இருப்போம் நாங்கள். (கிட்டி வந்த குழந்தைகளை எட்டித்தள்ளலாகாதையே!)

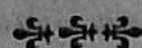
ஓம் ஸ்ரீவாங்கள் மஹரிஷியே நம:

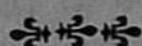
† ஸர் தஞ்சாவூர் மாதவராவ் அவர்கள்.

His Royal Higness (Afterwards H. I. M. Edward VII, R. I.) desires me to express to Mr. Swaminatha Aiyer, his best thanks."—Sir Francis (Now Lord) Knollys.

SOCIAL SERVICE BRANCH
OF
THE ANANDA MISSION
(Instituted 1903)
SAMASHTI-SHEVAI-SADANA-SANGAM
"I work because my Father works"

Honorary Secretary:
C.V. Swaminatha Aiyar, K. S. S. A.

"Child is the father of Man."
Man is the maker of his universe
Universe is from the Eternal One
One is born of the Holy Mother
Mother is Ever-at-one-with God
Aum Sri Matre Namah
"Let the Children Come unto Me."
"*SERVUS SEVORUM DEI*"

THE "VIVEKACHINTAMANI"
Yearly Rs. 4: Thick Paper Edition Rs. 5.
The oldest and most popular Tamil monthly Devoted to
The diffusion of Light and Knowledge
As the Way to Health, Happiness and Life

The recognised organ & Children's Record for The Diffusion of Knowledge Agency (1892)
The Social Service Branch (1903)
The Children's Day Movement (1913)

THE LALITA PUBLISHING Co.,
Sole Agents and Managers,
Lalitalaya, Mylapore, Madras.

"The honest man, though ever so poor,
Is King of men for a' that."—*Burns.*

The New Ideal of Citizenship.

The Viceroy and the Student population.

The following is the circular dated 20th September 1913 issued by the Honorary Secretary to the Social Service Branch of the Ananda Mission, which has been widely circulated among Elders and prominent Members of Society, who have expressed their hearty approval of the Children's Movement.—

"Sir, The Social Service Branch of the Ananda Mission has set on foot a movement for the presentment of "The Children's Address of Welcome to the Viceroy", the natural outcome and necessary sequel to "the Children's Tribute of Love" which went out from many a child-heart throughout the length and breadth of this ancient land where Love, which is but another name for God or Sivam, is the ruling principle in all the relations of man as Man to God and to his fellow beings of the lower order which include not only the animal but also the vegetable kingdom.

That Great Speech which the Viceroy made in concluding the Autumn Session of the Supreme Legislative Council at Simla has endeared him to all,—be they parents or children, citizens or subjects of the Sovereign and the Empire. There is that true ring of sincerity and simple truth in his speech which goes straight to one's heart. "As a father myself I can sympathise with the parents of India in their aspirations for their children" said His Excellency with that touch of Nature in his utterance which makes the whole world kin.

And what are these aspirations?

No intelligent parent can think more, nor desire less of his children than the Viceroy did when he expressed his heart's wish and hope "as a father myself" for the young generations of this great Vedic Land with whom rests "the future" not only of their respective families as social units in the organised life of the communities they represent, but also as His Excellency said, "the future of this land and the destiny of India."

"I hope to see the young generation of the school and universities of this land grow up into honest, able and clever men who will play their part not only in the administration but also in the social moral and material development of this great Empire with a clear perception of responsibility and a due appreciation of their duty to the Empire, to their families and to themselves."

The Government of His Excellency the Viceroy have truly set before themselves "a high ideal." That ideal has to be *realised* through many failures and mistakes in choosing the means and methods of realisation. These count not, so long as the high ideal is kept in view without being tampered with to suit

it to the circumstances of those who are to realise it. Herein is the great danger of aiming high without a determined purpose to realise the highest aimed at without lowering it to suit one's own pigmy height. "We desire above all to cultivate high intellectual and moral character" and His Excellency wished that the youth of India shuld be taught wisely and well "to be truly patriotic, to serve their country with unselfish devotion, to fully maintain their own great historical traditions and to take pride in belonging to the land in which they were born."

And His Excellency's own personal attitude of mind towards the student population of India was fully revealed when he commended the conduct of the student volunteers of Calcutta who went to the relief of the sufferers from the recent terrible floods, as types of "young men whom we can honestly and heartily admire for their courage and endurance" and further said in the fervent peroration with which His Excellency concluded his great speech,—"And when I think of the students whom I have had the pleasure of seeing in different parts of India and with many of whom I have had the advantage of conversation, I am filled with a feeling of hope and enthusiasm. It is to the students that my heart goes out and I feel that no sacrifice is too great for their welfare and education, for with them and their prosperity lie the future of this land and the destiny of India." With this sacred sentiment of heart to heart affection His Excellency concluded his great speech and I feel it will be an unpardonable presumption on my part if I stand between this Holy Communion of souls between a great man who has not lost his child-heart and the world of "the little children" who with the intuitive perception natural to their pure and innocent hearts have perceived the great and loving heart of the Viceroy that "goes out to them" in the midst of all the cares and responsiblities of State coupled with that responsibility and sense of duty which a loving father owes to the offspring of his love and the wife of his bosom,—a duty and responsibility which the larger duty and greater responsibility which he perceives he owes to the State, the Country and the Nation (who are to him but a larger family) has made him subordinate it to this larger and greater sense of public duty and public responsibility. I therefore let this Tamil Address of Welcome which is but a true and sincere expression of the feeling which the Child-heart actually felt, go out in the name of all the children of the Tamil land and pray for the helpful co-operation of all parents, citizens, high officials and true publicists, to make the presentment of it to the exalted personage who will be in our midst, as befitting the occasion outwardly as the Children's Song of Welcome (Composed long before His Excellency's great speech was delivered) is inwardly befitting the sacred bond of love and affection which mutually exists between the pure-hearts of the student population and the child-heart of the great man who so fittingly represents in his person not only the power and prestige, but also the love and devotion of a Great and Gracious Sovereign to His People. With these few remarks I publicly appeal for help to consummate the intuitive aspiration of the Child-heart to respond to the love and affection of the Great-heart that "goes out to them" and is wholly absorbed in seeking their welfare as the Hope of the Country, of the Nation and the Empire.

Sincerely yours,

20th Septr: 1913. Lalitalaya, Mylapore, MADRAS. — C. V. Swaminatha Iyer, K.S.S.A., Hon. Secy, Social Service Branch of the Ananda Mission, Madras.

Private Secretary To The Governor. MADRAS. — No. 2316-1 — Government House. Ootacamand, *30th September 1913.*

DEAR SIR,

I write to acknowledge your letter of the 23rd September and to say that His Excellency appreciates your desire to present an address to the Viceroy. He regrets however that the details of the programme are now definitely fixed and that it is not possible to alter or to add to them. If you care however to send a copy of the address, His Excellency will endeavour to see that it is placed before the Viceroy for his acceptance. Yours truly,

C. B. Cotterell.

Extract from reply to the above dated 3—10—13. P.C. No. 2616.

"I am grateful to His Excellency for His Lordship's kind appreciation of my desire which is but a reflection of the child-heart's desire to intuitiveely respond to the love and affection felt or shown to it in all simplicity. "Let the children come unto Me" is an injunction of Perfect Love which often asserts itself in spite of ourselves. Awaiting His Excellency's true commands, I beg to remain &c., C. V. Swaminathaiyar, Hony. Sery., *Sherai-sadana-sangam.*

Dewan Bahadur M. Adinarayana Aiyah, till lately Additional Member of Council, Madras, writing under date 25—10—13, says:—"Your idea about the children's address is an excellent one, and as happy as your former suggestion of converting the name "Black Town" to George-town which has been successfully carried out."

The Hon'ble Mr. T. V. Seshagiri Iyer, Additional Member of Council for the University of Madras, writes:—"It is an excellent idea and Mr. C. .V Swaminathaiyar deserves the thanks of the public for his suggestion."

Sir James H. Du. Boulay, K.C.I.E., I.C.S. Private Secy. to H. E. the Viceroy writes:—"I have laid this before His Excellency and I am desired to acknowledge it with his thanks."

(20,000th.) The "All-India Children's Memorial" Movement. (20,000th.)

" They reckon ill who leave me out;
When me they fly, I am the wings;
I am the doubter and the doubt,
And I the hymn the Brahmin sings."

—The Song of the Child who is the father of Man.

(Open Address by Parents of India, To The Vice-chancellor of the University, Urging A Plea for laying the foundation (implanting the ideal) of true Education, By His Excellency the Viceroy in person.)

SIR,—The Viceroy's speech in the Supreme Legislative Council has shown that His Excellency the Viceroy, by reason of the supreme love he has for children generally, has been able to put himself in tune with the great Heart of India by way of the Parent's heart in India. " As a father myself" His Excellency had found his way to the hearts of the parents of India. He has given expression to their hopes and fears, giving sage counsel to the Children of India, " accompanied by fatherly admonition" which they value, and what is more, it has touched the Children's heart. Their Excellencies' great love for the children and the Viceroy's speech have given rise to a spontaneous movement of the Child-heart which expresses itself in its own Mother-tongue,—the language which the child-heart learned to lisp at its Mother's knee. An English-rendering of this their soul-life or self-expression has been submitted to H. E. the Governor and the Viceroy. I consider myself blessed in having been brought into close and living contact with this great Movement of the Child-heart.

True Education implies a full grasping of the ideas and ideals presented to the receptive child-mind. It comprises the three-fold elementary processes of (1) action and re-action, (2) impression and expression, and (3) retention and reproduction, finally leading to the assimilation and absorption of the fundamental principles of Truth presented to the child-mind. Unless one becomes a child—born again, so to say,—one cannot grasp the living principles of Truth presented to the Mind. For this reason great men who have to be in constant touch with the world, attuning themselves to the ever-changing conditions of its growth, do not loose their child-heart. This possession of the ever-living Child-heart by the men and women of a country is the greatest treasure of humanity, from which flows the true and increasing wealth of nations.

The Princes and People of India with Oneness of Heart gathered round the sore-smitten hearts of their Excellencies whose patience and endurance under the most trying of all circumstances, have tended to clothe their suffering with a halo of glory. They all prayed to God in their own way and when their prayers were heard, approached their Excellencies with their hearts' gifts requesting them to choose their own method of thanks-giving to Providence which stood by them and sustained them in the hour of danger, and restored the Viceroy completely again to health. Lord and Lady Hardinge rightly perceiving the " littleness of thanks-giving " chose to express their love to God by "thanks-living." They chose the worship of the Child heart (which is the true Heart of Christ)and duly inaugurated "the Children'sDay." Then followed the Viceroy's speech granting them the boon of National Education as a gift from the Sovereign. But good and fructifying national education is impossible without true education. You cannot reap grapes of thorn. "The eternal genius of India" lives in and works through the Child-heart of the nation. It lives in the power of the child-heart to give expression to the Truth which indwells the living temple of the Great Heart of Humanity, which Jesus called the Kingdom of Heaven but which we with the simplicy characteristic of the Child-mind call "Daharalaya" or '*Tiruchchittambalam*.'

The Viceroy's gift to the Children is as great as the gift of Queen Victoria to her subjects. It is in short, the gift of National Education which the Viceroy in the name of Our Sovereign has given to our children and children's children. His mode of presentation has thrilled their young hearts. It has fanned the fire of enthusiasm and produced a glow which it is our duty, Sir, yours as well as ours, to utilise to their advantage.

It has therefore been arranged to give expression to the sentiments of the Child-heart in the Universal language of "picture-presentment",an idea which has been carried out by the quick power of grasping so characteristic of the Child-mind. I hold in my hands, and it is open to your inspection, Sir,the rough sketches which their child-hands, prompted by the intuitive power of Love, have executed, giving expression to the Ideal of the Heart which every one worships consciously or unconsciously.

It now remains for the elders of Society, and for their Excellencies Lord and Lady Pentland as the recognised head and heart of that Society,to make the loving labours of the Child-heart fruitful by making the "picture-presentment" of the children's heart presentable to their Excellencies the Viceroy and Vicereine as the head and heart of Society in India and the august representatives of our Sovereign, whose children we all are in the supreme eye of the Law,—the Law which works and guides the evolutionary process of the most complex organism of Human Society as it does that of the minutest living organism of the most primitive 'simple cells' with their multiple ions.

It is now my duty to appeal to you as the executive head of the University, for kindly help and co-operation with us, as it is also my pleasure and privilege as a parent and the ordained servant of the Children's Cause, to pray that His Excellency the Viceroy may find the time and opportunity as he certainly has the will and inclination, *to lay the foundation of true education* (to implant the ideal) in the living hearts of the children by accepting their love-offering in that true and sincere spirit of love, in which it is offered by them to their Excellencies, and say a few loving words of approbation to those young and glowing hearts which long so much to see and hear his love-inspired words to them, with an earnestness which they have themselves expressed in language which no father can ignore, and no mother refuse, much less repel by any the least disregard of their feelings.

Sincerely yours,

C. V. SWAMINATHA AIYAR, K.S.S.A.,
Honorary Secretary,
Social Service Branch of the Ananda Mission.

20th November 1913. (MEMBER IN CHARGE.)

LALITALAYA, MYLAPORE,
MADRAS, S. INDIA.

N. B.—All Parents and citizens who feel or take any interest in the Children's Movement are invited to Join us in this their "Memorial".

* Corresponding to *Siksha*, *Diksha* and *Darisana* of the ancient ideal.

Copy, for favour of kindly consideration and helpful co-operation,—

To All the Vice-chancellors of the Universities of Calcutta, Madras, Bombay, Allahabad, Punjab.
To The Chancellors of All Universities in India and Abroad.
To His Excellency the Viceroy and Governor-General of India in Council, and all Local Governments.
To the Director-General of Education and all Directors of Public Instruction &c. &c.

167

(20,000th.) NOTE FROM THE WATCH TOWER. (20,000th.)

By 'Night-Vigil' at the Atlar of Public Opinion.

Keeping my watch and vigil of Night by the warm glow and glimmering sheen of my well-lit Lamp, have I seen and heard an important and earnest Appeal by Parents, made manifest in their behalf, by the Honorary Secretary to the Social Service Branch of the Ananda Mission, wherein he puts forth with much earnestness and zeal "a plea for the Viceroy laying the foundation of True Education" in the loving hearts of Children, with an exposition of "true education" which must appeal to all good thinkers and true educationists.

2. His object is to draw prominent attention to the glorious gift of National Education which the Viceroy has presented to our Children and children's children with the true and loving heart of the parent which wisely foresees and provides for all that may happen to help or hinder the realisation of its hope in the child of its bosom. He desires and therefore strives to fix it indelibly in the Public Mind by the well-recognised and traditionally sanctioned methods of Public Life or ' Samashti Vidya."

3. With this object in view, he has embodied the New Ideal of Citizenship presented to them by the Viceroy-in-Council, in a series of "picture-presentments" which even the child-heart can grasp. As a matter of fact these representations of the Ideal presented to the Child-mind which I have had the opportunity to examine with much interest and a true appreciation of its worth, noting with care the edifying character and skill with which they have been put together,–these, originally designed by a Master-Mind, have been put into child-hands which have grasped and traced them "prompted by the intuitive skill of love" which naturally indwells the Child-heart.

4. There are three pictures in the series :—

(i) The first is a "picture-presentment" of the New Ideal of "Salvation through Social Service and sensible patriotism" presented by His Excellency the Viceroy-in-Council to the children of India by his great speech recently delivered. It is entitled :—"East & West : A Welcome Present : The Dawn." It is in fact the children's greeting to His Excellency as "the Viceroy of India heralding 'the Dawn' of 'A Welcome Present' combining in it All that is best in the elevating and uplifting influences of the ancient civilisation of the East and the modern civilisation of the West, "as interpreted to us", the children themselves say, "by the poetic genius of our countryman, Rabindranath Tagore, whom your Excellency has rightly characterised as the Poet-laureate of Asia."

(ii) The second is a "picture-presentment" of Social Progress drawn from that deplorable incident of the 23rd December last, which has made a very deep and abiding impression in all minds and in all hearts. It is entitled :— "India's Capital: A Capital Idea." It represents the Imperial City of Delhi rising phœnix-like out of the ashes of the old shining city of Indraprasta as "the Capital of India" carrying on its brains the burden of the World's Social Progress in the form of a 'Samashti-elephant', on which is seen the figure of Lord Hardinge with Lady Hardinge by his side, urging "the great procession and stately movement of Social Progress" to "go on" uninterrupted by what may happpen to Individuals "heeding not the Demon that tore thy flesh from thee." From the fallen figure of the faithful Indian attendant whose life has been sacrificed on that memorable day is seen to arise the Glorious Form of Faith, incarnate to the traditional Mind of India in Hanuman or Anjaneya, the faithful attendant of Sri Rama, who bears in his left hand the Sanjeevi mount or the inexhaustible vital elixir of life and touches with his right hand the wounded shoulder of the Viceroy, greeting him with the still resounding words of silent praise in dynamic thought expressed, which proceeding from the vibrating regions of his soul, read :—

"Hardinge, my Lord, true hearted Son of Man,
On bended knees I bow to the Christ in thee
And pray to the Voice of Faith that urged
'Go on'
Heeding not the demon that tore thy flesh
from thee."

Away in the far West is England with her "Lady with the Lamp" nestling in the midst of "raging seas", her Empire over which is gently called to mind by "Nelson's Voice of Duty t' be done". There are also other appropriate verses †which indicate the establishment

† Vide "Three Words of Strength" elsewhere in this issue

of the Empire of the Heart by Victoria the Good pointing to the moral that the uninterrupted Social Progress of the World will itself be the most enduring memorial for the Viceroy's heroism and his unfailing Faith in the triumph of righteousness shown that day,—a Faith which because of his position "Made a Nation Whole" and made it deliver its Supreme Message in turn, responding to the already delivered Messages of Hope and Faith, which is: "*Love to thee and thine, surpassing both Hope and Faith.*"

5. There is a third picture which is an embodiment in actual life of these two "picture-presentments" in the moving form of a samashti-elephant with its two sides set in opposition to each other. It depicts the ultimate goal of "Salvation through Social Service and sensible patriotism" in a way which is most beautiful and striking. On one side of it is the Spiritual Progress of India carried to its consummation under the loving care and secure protection of India guaranteed by British supremacy, with the British Lion guarding the Gate of India as ever and revealing "the Newly-awakened Consciousness of Unity and the Empire" as what Sir T. Madhava Rao described it to be,—"A Crown of Glory to the British Nation." While on the other side is the striving struggling March of Material Progress and Civilisation which tends to advance more and more on Western lines adhering still to the spiritual ideals of the East which are based on the eternal principles of Truth.

6. His Imperial Majesty George R. I. and His Majesty's Right Trusty Henchman and Noble Viceroy, Lord Hardinge, are leading onward and upward the gloriously moving samashti-elephant of United Empire and Unified National Progress with the ideal form of Aryaprajna–Aparamitha or "the Noble Ideal of Infinite Consciousness" which is the cause and basis of that "Peace which passeth all understanding," mounted on it,—a monument worthy of the life-work of our late King-Emperor, H. I. M. Edward the Peace-maker, whose "best thanks" emanating from a nobly appreciative heart form the inspiring genius of this picture-presentment, as a Memorial to the Citizen-King in whose footsteps, His Majesty's son and heir is walking in fulfilmentof the promise given by him on ascending his father's throne.

7. The whole is a splendid monument in living embodiment of a splendid ideal nobly conceived by the Viceroy and truly grasped and executed with the simplicity and stern sincerity characteristic of true Child-Nature, which, in sooth, "is the father of Man."

8. The careful observer will not forget or fail to observe that there is on the side of Material Progress pointing to the West with its spirit of "social service" as the Way to Citizenship, the Heraldic Emblem with the Shield and device of the House of Hardinge with its inspiring Motto :—

"*PRO REGE ET PATRIA.*"

9. Quite appropriately on the side of Spiritual Progress facing the Orient is the New Shield and device of "Rediviva" † risen to life again after her sleep and torpor of ages past. This New shield has emblazoned on it the device and legend of "Lotus et Rosa" crowning the beautiful Child-heart or "Tiruchchittambalam," with the four manifesting elements of Earth and Fire, Water and Air, serving and supporting it with the ancient Motto of the SAINTS, SAGES and AVATARS of this Vedic Land which ever has been, and ever will be, even unto eternity,—

"*SERVUS SERVORUM DEI.*"

I cannot conclude this clarion Note of clear-vision from the Watch-Tower of Progress, without putting on the "Children's Record" for which I write, the well-oonsidered and deliberately prophetic words of a clear-visioned and far-sighted Viceroy showering his blessings on our rulers and wishing godspeed to us in that Spiral Path of Progress wherein we are destined to walk straight and reach the Goal in spite of all appearances and the "croking of evil prophets" to the contrary.

THE VICEROY'S INVOCATION FOR BLESSINGS.

"May the Blessings of the Almighty for ever guide and direct those who in future, from this Imperial City, shall govern this great Empire, for the good of the people and their steady advancement on the Path of Progress and civilisation under the protection and ægis of the British Crown."—*Lord Hardinge at Diwan-I-Am.*

† *Vide* Book of that name and title by L. C. Innes I. C. S. *(Kegan Paul, Trench, Trabner & Co., London)* Judge of the High Court of Judicature at Madras (Retired) and recently deceased, to whose insight into the character and love of Tamils and the Tamil Land, India is indebted to a degree which cannot be well expressed or estimated in dwors.

"Thanking you for your very kind thoughts of me in the silent watches of the night"—(Sincerely, A. E. Lawson, Sheriff of Madras, on Xmas Day letter of 1910.)

'You are an old and respected scholar and teacher"—An Eminent Scholar and Publicist.

The "All-India Children's Memorial" Movement.

THE STUDENTS' AND CHILDREN'S ADDRESS TO THE VICEROY AND LADY HARDINGE, C. I.

To

His Excellency the Right Honourable Charles Baron Hardinge of Penhurst,

P.C., G.C.B., G.M.S.I., G.C.M.G, G.M.I.E., G.C.V.O., I.S.O.

Viceroy and Governor-General of India.

MAY IT PLEASE YOUR EXCELLENCY,

We, the student population and children of Madras, on behalf of ourselves and all those who took part in the recent Children's Day Celebration of Your Excellency's Birthday, crave leave to approach Your Excellencies with this humble expression of our heartfelt love.

2. We pray Your Excellency to accept this spontaneous Address of Welcome from us, the little mites of to-day destined to grow up into worthy citizens of to-morrow under the elevating influences of the New Ideal presented to our mind's eye by your Excellency's parental care and loving solicitude for our welfare as the Hope not only of our families, but also of the communities we represent, of our country and nation, and of the Empire.

3. We are grateful to Your Excellency for the sage counsel, accompanied by fatherly advice and admonition, given to us all.

4. We beg permission to state that Your Excellency's words uttered in the Imperial Legislative Council have entered our hearts and we doubt not that the good seed so well sown by Your Excellency in the fertile soil of the receptive child-mind will soon sprout and grow and fructify under the watchful care of the "New Spirit" brooding over the still waters of the East.

5. It has already produced a healthy impression in our minds, the potential value of which in the far reaching future, it will be impossible to exaggerate.

6. And we desire to assure Your Excellency that we shall not be found wanting in faith or in strenuous endeavours to realise, in our own humble walks of life, the noble Ideal of citizenship and walk straightway in steady, unfaltering steps of progress, to reach the National Goal so clearly and attractively placed before us. A goal, the ultimate good of which is :—"Salvation through Social Service and sensible potriotism," as we, in the purity and simplicity of our heart's desires and aspira-

tions, have endeavoured to grasp in the intuitive centre of our mind and give expression thereto, with what little of training our hands and eyes have received, in accordance with the best and holiest traditions of our land, which enjoin the "Worship of the Mother" as the first and foremost duty of childhood.

7. We pray for Your Excellency's blessings as we feel sure of Your Excellency's love and encouragement in the pursuit of the worthy ideal your Lordship has so lovingly placed before us. That great ideal, Your Lordship assured us, Your Excellency's Government are striving to help us to realise, under the blessing of our Gracious Sovereign who, standing with his feet planted on Indian soil and by the sacred water's edge, gave us the Message of Hope, which is the Eternal Message of the Spirit to all sinking hearts that trust to its quickening power. We value this Message of the Spirit coming from our Sovereign-Lord to whom we are tied by holy bonds of love and affection ;—an inalienable spiritual tie, which no passing cloud of despondency nor tempest of passions uncontrolled, can break or tear ;—because, forged by the Mother-heart of Victoria the Good, our Gracious Queen-Mother and First Empress. We all still adore her, my Lord, who by the simple Art of frankness and fair-dealing, which came naturally to her loving heart, boldly resolved to establish the Glorious Empire of the Heart in India, and issued Her Majesty's Great Proclamation of 1858, and further trained her Children and children's children to walk in her footsteps, so that the Empire established by her Woman's skill in the hearts of men belonging to a sensible and sensitive race may not suffer in the hands of Her Majesty's successors.

That "Great Charter of 1858", voluntarily granted to us by the Mother-heart of a "womanly woman" who with true Eastern instinct regarded the glorious crown of Motherhood as greater than the glittering crown of the kingdom of the World which she happily wore, lifting it up in the estimation of the World, to that sublime height wherein "the crown of thorns" outshines all the glitter of earthly crowns,—that "Great Charter" has been once and again confirmed by her successors and inheritors of this Empire, so well and aptly described by the foremost South-Indian statesman as "A Crown of Glory to the British Nation."

8. We request your Excellency to convey to our Gracious Sovereign now sitting on the Great Throne of Victoria the Good of beloved memory, the Children's Tribute of Love and affection which we always feel and which it was our pleasure and privilege to tender to Her Imperial Majesty the Queen and Empress, when she was in our midst in 1906 as Princess of Wales with her Royal husband whose name our city bears to-day, and made us all love her as our own Mother by the affectionate and loving solicitude which Her Royal Highness, prompted by her tender

171

Mother-heart, showed to the little mite of a school boy who was hurt by a sergeant backing his horse in the crowd.

9. In conclusion we pray for Your Excellencies' long life, happiness and prosperity and earnestly beseech your Excellency to pardon our venturesome intrusion on Your Excellency's time and attention. The fixed official programme notified to the public in connection with your Excellencies' visit, has by some mishap, left us severely in the cold. This for a time made our tender hearts shiver with disappointment far more than the coldest weather could have made us feel with our heart's affection warmly swelling up in feelings of love and gratitude to your Excellencies, whose kindly faces we have, ever since the memorable 20th June, longed eagerly to see and feast our eyes and hearts with;—a true spiritual feast, the entire withholding of which from us, would have cruelly robbed our young hearts of the great joy and full significance of the "Children's Day", so well and sucessfully inaugurated by Her Excellency to make us share the larger life of the state,—its pleasures and pains as well as its sorrows and responsibilities,—in that child-like way, which is the true characteristic of an all-conquering faith which is well rooted in Love, and therefore "falters not nor fails."

We beg to remain your Excellencies'
Most obedient servants and dutiful children,

Signed this 24th day of November, 1913,
at Madras S. India,
for self and 2000 "little chidren" "let come" unto the Viceroy, but kept out, for want of time.
out of 20,000 eager, lovings hearts.

Dutifully submitted for His Excellency the Governor's approval on 30–10–13.

To the Private Secretary to His Excellency the Governor,
Government House, Madras.

30th October 1913.
Lalitalaya,
Mylapore, Madras.

C. V. SWAMINATHA AIYAR, K. S. S. A.,
Hony. Secy., Social Service Branch
of the Ananda Mission.

"We will give this to the Viceroy. I will be kind to the children. I will admit them to the Banqueting Hall. They can welcome the Viceroy with songs or otherwise":—Private Secy. to H. E. the Governor of Madras.

The Private Secretary to His Excellency the Governor writes under date the 13th November 1913:—

DEAR SIR,

Your letter of yesterday has been handed to the Military Secretary who will try and arrange for a welcome to His Excellency by school children, if you can produce a sufficient number of them,† somewhere on the route from the railway station to the Banqueting Hall, though it is now very late to add anything to the arrangements. It is not likely to be possible to have them at the Banqueting Hall itself.

Yours truly,
C. B. Cotterell.

M. R. Ry C. V. SWAMINATHA AIYAR, AVERGAL,
Lalitalaya, Mylapore, MADRAS.

† Particularised as 2000 by the Military Secretary to His Excellency the Governor, the same day.

English Version of
The Children's Song of Welcome to the Viceroy
(Sequel to the Children's Tribute of Love.)

CHORUS:

Welcome, welcome, righteous Lord,
Loving hearts their joy record.

1. On twentieth June we children all in numbers gathered to celebrate thy Birthday great! Now to see thy lotus face which like the heavenly moon, on all benignant shines, we welcome thee to our midst.

Welcome, welcome, righteous lord,
Loving hearts their joy record.

2. Of yore righteous Yudishtra the head of the Pandus, the shining city of Indraprast built and ruled. "Let Dharma flourish" was his watchword great, and like him of yore thou comest in our midst, thy soul adorned with patience great.

Welcome, welcome, righteous lord,
Loving hearts their joy record.

3. Want and wealth on character depends. The half-filled vessel when moved maketh noise and spills: But the mind which with Love is full like the pot full-filled, is agitated not like the part-filled pot.

Welcome, welcome righteous lord,
Loving hearts their joy record.

4. We children our minds' desire full-fill to see, expectant stood to wait and watch the Hand of Grace: And now our pining hearts thy welcome presence greet like leaves of grass on sundried plains the welcome shower doth great.

Welcome, welcome righteous lord,
Loving hearts their joy record.

5. Like leaves of grass on sundried plain,—for want of rain they fade,—so fadeth the child-mind at the hidden Face of Mother-Love they say: And what is the face of Mother-Love but the Patience Supreme that bears and endures all for the sake of good!

Welcome, welcome righteous lord,
Loving hearts their joy record.

6. The uncultivated mind indeterminate its own ruin compasseth! To protect the bless'd poor from woes that Evil bring is the King's Duty plain. Like the plantain tree the man of Love is all in all to all! The hoarded wealth of mines and metal, the growing wealth of cultivation lacks aho!

Welcome, welcome righteous lord,
Loving hearts their joy record.

7. As the wealth of cultivation never confuseth the soul, even so, the cultivated mind, of passions bereft, salvation gains. The poor in humility pray and cry for love their one want on earth, and he who in loving grace amid them cometh to fulfil, He in sooth is love incarnate.

Welcome, welcome, righteous Lord,
Loving hearts their joy record.

C. V. Swaminatha Aiyar, K. S., S. A.

Children's Song of Welcome to The Viceroy.

(Sequel to the Children's Tribute of Love.)

அரசர் பிரதிநிதியை அன்பாங் குழந்தைகள் நல்வரவு கூறியழைத்தல்.

MOTTO:—"Let the Children Come unto me"

(இராகம்-கமாஸ்.)

பல்லவி.

வாரும் வாரும் தர்ம துரையே,
தீரும் தீரு மெங்கள் குறையே.

1. திருமுகதரிசன மகிழ்வு.

The Joy of Thy Weclome Presence.

ஜூன்மதி யிருபஃதில் குழந்தைக ளெல்லோரும்
கூடியே யுந்திரு நாளைப்பெருநாளாக் கொண்டாடி
னோம்!
வான்மதி போலுள்ள வுந்திரு முகமலர்ச்
சோதியைக் கண்டுநா மகிழ்ந்திட வெம்மிடை,

வாரும் வாரும் தர்ம துரையே,
தீரும் தீரு மெங்கள் குறையே!

2. பொறுமையே பூஷணம்.

The Jewel of Patience.

ஆதியிலிந்திர ப்ரஸ்தத்தை யாண்டவர் பாண்டவர்க்
கருமையாஞ் செல்வத் தலைவரா முதிட்டிரர்!
அவரைப்போல் தர்மம் தலைக்காக வென்றே
அருமையாம் பொறுமையைப் பூஷணமாக் கொண்ட

துரையே, வாரும் வாரு மெங்கள்,
குறையெல்லாம் தீரும் தீரும்!

3. நிறைகுடம் தளும்பாது.

The Heart that is full is agitated not.

குறையும் நிறையும் குணத்தைப் பொறுத்தது;
குறைகுட மென்றும் தளும்பவே தளும்பும்;
நிறைகுடம் போல்மன மன்பால் நிறையக்
குறைகுடம் போலது தளும்புமோ சொல்லீர்!

வாரும் வாரும், தர்ம துரையே,
தீரும் தீரு மெங்கள் குறையே!

4. மனக்குறை நிறைவு.

The fulfilment of our Heart's Desire.

குழந்தைகளா மெங்கள் மனக்குறை தீரப்
பழந்தரு திருக்கையைக் காணவே தவித்தோம்!
மழைமுகங் காணப் பயிர்போலே யெங்கள்
குழைமுகங் கண்டுநீர் தரிசன மளிக்க

வாரும் வாரும், தர்மதுரையே,
தீரும் தீரு மெங்கள் குறையே!

5. தாய்முகம் பிழை பொறுக்கும்.

Mother Love Endures.

மழைமுகங் காணுப் பயிர்போலே வாடும்
தாய்முகங் காணுக் குழவிகள் மனமென்பர்;
தாய்முக மாவது தண்ணளி நிறைவால்
பிழைபொ றுக்கும்பே ரன்பது வேயாகும்!
வாரும் வாரும், தர்ம துரையே,
தீரும் தீரு மெங்கள் குறையே!

6. ராஜ தர்மம்.

The Royal Dharma or The King's Duty.

கோழைமனந் தானேயம்மா குடிகெடுக்குங் கூற்றுகும்!
ஏழைமனம் நோகாமல் காப்பதுவே ராஜதர்மம்!
வாழைமரம் போலேயன்பர் என்பும் பிறர்க்குரியர்!
பேழைபெட்டிச் செல்வமெல்லா மேழைச்செல்வமொப்பாமே!

வாரும் வாரும், தர்ம துரையே,
தீரும் தீரு மெங்கள் குறையே!

7. ஏழைமனக்குறை நிறை

I ove the fulflment of all Heart's Desires.

மேழைச் செல்வம கோழை படா அதுபோல்
ஏழைமனம் தானதுவே கோழைபடா தய்யுமென்பர்;
ஏழைமனம் தாழ்ந்துமிக அன்புக்கழுங் குறையால்
ஏழைமனங் குறைநிறைய வெழுந்தருள்வார். அன்பாவார்!

வாரும் வாரும், தர்ம துரையே,
தீரும் தீரு மெங்கள் குறையே!

"THREE WORDS OF STRENGTH."
"HOPE, FAITH AND LOVE."

I

Hardinge, My Lord, true-hearted Son of Man
On bended knees I bow to the Christ in thee
And pray to the Voice of Faith that urged "Go On!"
Heeding not the demon that tore thy flesh from thee.

II

England's Empire over the raging seas
She owes to Nelson's Voice of † Duty t' be done!
England's Empire over the Mind that feels
That 'Lady with the lamp'‡ founded on her 'Duty done'

III

England's Empire over our people's heart
The mother-heart of Victoria the Good did found!
But the Empire of Man over hearts that smart
The Voice of 'Faith that faltered not' *alone* could found!

IV

Henceforth 'n Imperial Delhi's Crown shall stand
Thy Glorious form of Faith on Elephant mounted
The 'ternal symbol of the Spirit that stand
And guide a Nation's path to the Goal it counted

V

The Sovereign-Lord his message of Hope did give;
Our own true Lord, the Viceroy, gave us Faith!
'Tis now India 's turn Her Supreme Message to give:
And that 's *Love to thee and thine surpassing both*
[Hope and Faith.

† "England expects every man to do his duty"
‡ Miss Florence Nightingale.

The "All-India Children's Memorial" Sequel to "the Children's Day" movement.

To the Editor,

Sir, As "brevity is the soul of wit" so is "sincerity" the very essence of soul-life or self-expression. I will therefore be doubly brief in reverently laying at the Altar of Public Opinion which they call "the Editor's Table," the accompanying circular letter which invites the opinion of the public and prays for the co-operation of prominent members of Society all through India and further-beyond-over-the seas in promoting an All-India Children's Memorial movement which aims at keeping the new Ideal of Salvation through social service and sensible patriotism before the ever active and highly receptive child-mind which has the great natural power of intuitive perception by which it feels and acts, playing its part in the great procession and stately movement of social progress. I beg leave to pray through your columns for the blessings of "Vox populi" on the great children's movement which is the outcome of seed sown by Miss E. A. Manning of the N. I. A. during her visit to India of 1899, when she brought with her the large heart and cultivated love of the Virgin Mother from the West and found the great heart of noble womanhood in India ready to well up and overflow at the magic touch nature which she know so well to apply.

23rd Oct. C. V. Swaminathaiyar

Postscript.

I may add that Sir James H. Du Bouley, with his usual and well known sympathy for all that is good, so characteristic of our Viceroy's Private Secretary, has been kind enough to place my "Circular letter of the 20th October regarding the All-India Children's Movement" before his excellency tht Viceroy in person, whose blessings on the great Children's movement I begged through him. I have received a cordial letter of acknowledgment conveying his Excellency's "thanks" which coming from such a source and such a channel are to me, more than His Excellency's blessings.

1st November 1913. C.V.S.

20th October 1913.

The following is *the Circular Letter of 20th October*, which has been sent to the Viceroy and to the heads of Local Governments, in *the Presidencies and Provinces.*

Sir, I beg leave to invite your particular attention to the "Appeal on behalf of the children" contained in my letter to the Press, reprinted overleaf for ready reference, and shall be glad to be able to count upon your valuable support and co-operation in making the Children's movement a success.

2. I am also desired to invite your opinion and request your co-operation in furthering an "All-India Children's Memorial" Movement having for its object the keeping of the New ideal of citizenship before the children's mind. It is proposed that it should take the form of a concrete embodiment of the new ideal presented to children by their Excellencies Lord and Lady Hardinge—the former by his Lordship's loving care and parental solicitude for the welfare of the students; and the latter by the motherly tenderness with which her Ladyship instituted "The Children'a Day" Movement which is bound to be of abiding interest by its elevating influence in the formation of the child's mind and character. Your valued support is earnestly solicited.

I beg to remain,
Sir
Your most obedient servant,
C. V. SWAMINATHA AIYAR.,
Honorary Secretary, Social Service Branch of th Ananda Mission.

"The Children's Day Record."

Fourth Edition.

Lord Hardinge's Birthday Celebration.

CHILDREN'S TRIBUTE OF LOVE.

ஸ்ரீ ஹார்டிஞ்ச் பிரபு ஜயந்தி.

குழந்தைகள் வாழ்த்துத் துதி.

"மூவாறுமாகிநின்றாள்; வித்தையொ டவித்தையாம்
கலைகளென்ன காமிய மென்ன!"

ஹார்டிஞ்ச்பிரபுவே! யருள்வலி யுடையோய்!
பாரிடிஞ்சாலும் வானிடிஞ்சாலும் பொய்யுரை
[சொல்லாய்!
பேரிடி முழக்கம் போலுயிர் வாங்கும் பாதகக்
கூர்வெடி குண்டிஞ லின்னுயிர் வாங்கவே
மாரிடி நெஞ்சம் நினைத்த வஞ்சகப் பேய்களின்
6. கூரிடிகாயம் பட்டுப் பதைத்து மூர்ச்சித்தபோ
[தும்—
சீரடி சாந்தம் குறையா துள்ளம் தடுமாறு து
மானிடவெள்ளம் போலுள கூட்டத் திடையிருக்
தையே
நுண்ணிடை மின்ஞ ளுன்பணி செய்யவே
கண்ணுடை வள்ளலே கருணையே உருவாய்
மின்னிடைத் தோன்றிய பொன்னுரு வெளிபோல்
12. மன்னிடைத் தோன்றிய மாதவக் கொழுந்தே!
உன்திரு நாளைப் பெருநாளாக் கொண்டாடக்
கூடின குழந்தைகள் நாங்களெல்லோரும் குதூஹ
[லத்துடனே
வாழிமிக வாழியென்று வாழ்த்துகிறோம் ஐய!
[ம்மை
பதிவிரதா சிரோமணியாப் பாரிலுள்ளோர் துதி
[க்குமம்மை
ஹார்டிஞ்சு பெருமாட்டி யன்பிலேநீ ரேந்நாளும்
18. துன்பின்றி வர்ழ்கவென்று துதிக்கிறேம் கட
வுளையே!

லளிதாலயம்
திருமயிலாப்பூர்
1913ஞு ஜூன்மீ 20உ

The Children's Prayer.

(From Gitanjali)

வரகவி ரவீந்திரநாத் தாகோரியற்றிய
"பிரார்த்தனைக் கொத்து."

1. அண்ணலே யுன்றனடிபணிந் தன்பன் செய்
விண்ணப்ப மீதையே வேண்டினேன் வரந்தரு
[வாய்!
2. ஏழையே னுள்ளத் துறைதரித்திர மத்தனையும்
பிழை திருத்தி நிர்மூல மாகவே தீர்த்திடுவாய்!
3. துக்கமொடு சந்தோஷம் வருவனவெ லாமையே!
மிக்கவெளி தாகநான் பொறுக்கவலி தர்திடுவாய்!
4. அன்புமிகுந் தினைத்தொழவே யாசைகொண்டே
[னம்மானே!
என்பணியும் வளரவேதா னெனக்குவர மருள்வா
(ய்நீ!
5. 'ஏழைபங் காளிநீ' யெனவறிந்தே னுனையுள்ளத்
தேழைகளை யொறுக்காவண்ண மெனக்குவலி தந்
[திடுவாய்!
6. கர்வமிகு வல்லாள கண்டரைக் கண்டுழிநான்
'ஸர்வமுநீ' யென்றவரைப் பணியாதபடி யெனக்
[குத் திடமருள்வாயென்னீச!
7. தினமெனக்கு நேருசிறு தொல்லைகளில் தலையி
[றங்கி
மனஞ்சிதறு துன்மனஸே சித்திக்க வரமருள்
[வாய்!
8. என்வலிதா னெவ்வளவே யாயிடினு மத்தனையு
முன்வலியே யென்றுணர்ந் துனக்கடிமை யாகு
[மொரு
தன்வலியை வேண்டினேனுன் எனக்கிந்த வலி
[யீன்று
என்னீச! எனையுனக்கின் னடிமையாக்கொ ளரு
ள்புரிந்தே!

['கவிசக்ரவர்த்தி' யென்று இராஜப்பிரதிநிதியவர்களால் புகழப்பெற்ற ஸ்ரீமத் ரவீந்திரநாத் தாகோர் அவர்கள் 'கீதாஞ்சலி' யென்னு மவர் மஹிமை பெற்ற கிரந்தத்திலிருந் தெடுத்து ஸ்ரீ ஹார்டிஞ்ச் ஜயந்தி கொண்டாடும் சிறுவர்க்காகத் தமிழ் செய்யப்பட்டது இது.—C. V. S.]

"Let the Children Come unto me."

"They reckon ill who leave me out ;
When me they fly, I am the wings ;
I am the doubter and the doubt,
And I the hymns the Brahmin sings."

—*The Song of the Child.*

"குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்."

பகவான் குழந்தை வடிவமாயிருக்கிறார். க்ஷீராப்தியிலே ஆலிலைமேல் ஆனந்தப் பள்ளிகொண்டிருக்கும் அற்புதக் குழந்தையின் மஹிமையை யார் அறிவார். அறிவே யுருவாயமைந்த தேவியும் குழந்தைகளிடம் கொண்ட அன்பினாலல்லவோ "சிதக்னிகுண்டஸம்பூதையாகி" அவதரித்தாள். அதாவது, அறிவாகிய அக்னிகுண்டத்திலிருந்து உண்டானார். அறிவானந்தவல்லியாய் இப்படி அவதரித்த தேவியார் லளிதாம்பிகையாகப் பண்டாசுர வதம் செய்து காமேசுவரியாகக் கொலுவீற்றிருக்கையில் அல்லவோ, பரமசிவனது நெற்றிக் கண்ணால் எரிந்து சாம்பலாய்ப்போன மன்மதன் மனைவியாகிய ரதிதேவிக்கு மாங்கல்யப் பிச்சையளித்து மன்மதனை உயிர்ப்பித்தார். பரமன் செய் சிக்ஷைக்கு விருத்தம் செய்யக்கூடாதென்று மன்மதனுக்கு உயிர் கொடுத்தாலும் அவன் அநங்கனாகவே யிருக்கவும் ரதிதேவிக்குமட்டும் புலப்படவும் வரம் கொடுத்தார். அதுமுதல் மன்மதன் தேவியைத் தொழுது துதித்துப் பஞ்சதசாக்ஷரியென்னும் மந்திரத்துக்கு ருஷியாக விருக்கிறான் என்பது ஐதிகம். பஞ்சதசாக்ஷரி மந்திரத்துக்கு மந்திரதிருஷ்டா மன்மதன் என்றால், மானஸ புத்திரனாகிய அவன் அந்தரத்தியானத்தினால், (அநங்க பூஜையினால்) திரிகுணமும் பஞ்சமாசக்தியும் சேர்ந்து, மூன்று கூட்டமும், 15-அக்ஷரமும் (அழியாத தத்துவங்களும்) ஆக அமைந்துள்ள அறிவுருவாம் தேவியைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டு, காண்பான் காக்ஷியொடுங்கக் காண்பொருள் தானாக நிற்கலானான்.

பூஜை மூன்றுவிதம். அவை காயிகம், வாசிகம், மானஸம் எனப்படும். காயிகம் என்பது "சேவைசாதனம்" கொண்டு எக்கருமத்தையும் ஈசுவரார்ப்பணம் செய்து திருப்பணியதுவாகச் செய்தல். வாசிகம் என்பது மந்திரம் ஸ்தோத்திரம் என வாக்கு சாதனத்தினால் திரிகரண சுத்தியோடு செய்யும் பூஜை. மானஸம் என்பது அகமுகப்பட்ட மனதால் அந்தரத்தியானம் செய்து தியேயாகாரம் தானாதல். மன்மதன் பஞ்சதசி மந்திரத்துக்கு ருஷியாயிருக்கிறாரென்று சொன்னால், அந்தரத்தியான முதிர்ச்சியில் தேஜோமனம் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரகிருத்தியங்களைச் செய்ய வல்லதாகி, அதாவது 'ஆத்மசக்தி' பெற்றுக் கடைசியில் அதையும் விட்டு "ஒழுவில் ஒடுங்கி" மனோலயத்தினால் ஸர்வவியாபகத்துவமெய்தி விஷ்ணு பதம் பெற்று அந்தர்யாமியாய் எல்லார் உள்ளத்துறை தெய்வமாகி குஹப்ரஹ்மம் "SON OF GOD" என்கிற பாலசுப்ரஹ்மண்ய மாகிறது.

இந்த குஹப்ரஹ்மம் எல்லாருடைய ஹிருதய கமலத்திலிருக்கும் தஹராலயத்தில் வசித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியால், ஹிருதய சுத்தி வாய்ந்தவர்களுக்கு குழந்தைம[illegible] றுகிறதில்லை. ஹிருதயசுத்தி யில்லா[illegible] "குழந்தைமனம்" சித்திக்காது. ஆதலால்தான் மஹான்கள் குழந்தைமனம் மாறாதவர்களாய் குழந்தைகளிடத்தில் நாட்டம் பதிந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

அனந்த சயனத்திலுள்ள "அனந்தபத்மநாபர்" ஸ்ரீ வாங்கள் என்னும் ஒரு ஸந்நியாஸயோகிக்கு பாலரூபமாய் வந்து தரிசனம்தர, அவர் அதை யுணராராகி குழந்தைவிளையாட்டென்று அக்குழந்தையை அவமதித்துப் புறந்தள்ளிப் பூஜையிலமர்ந்தார். உடனே பால வடிவுடன் தோன்றின பிரணவமூர்த்தி தன் திரு

வுருவத்தை மறைத்து அந்த யோகியைத் திண்டாட அடித்துக் கடைசியில் அநந்தங் காட்டில் 'சாய்ந்தவிருக்ஷ'ரூபமாகத் தரிசனம் கொடுத்து அவருடைய அகச்செருக்கறுத்த பின் அனந்தபத்மநாபராய்த் திருக்காட்சி கொடுத்து, அப்படியே திருக்கோயில் கொண்டருளலானார். இதுதான் அனந்தசயனத்தின் க்ஷேத்திர புராண விசேஷம். க்ஷேத்திரஜ்ஞ விபாகயோக சித்திபெற்றவர்களே மாயை மயக்கமின்றி "ஸதஸத்" என்று சொல்லும் நித்யாநித்யவஸ்துவிவேகம் என்கிற பரமஸாதனம் பெற்றவராவார்.

ஆகையால் குழந்தைகளைக் கொண்டாடினால் அவர்கள் மூலமாகத் தெய்வம் பிரத்தியக்ஷமாகும். குழந்தைகளைப் புறக்கணித்தால் பிரத்தியக்ஷ தெய்வம் அப்பிரத்தியக்ஷமாகி மாயை மயக்கில் சிக்குவித்து ஜீவனை ஸம்ஸாரமாகிய துக்க ஸாகரத்தில் வீழ்த்தும். "ஸம்ஸாரம்" என்றால் ஸாரமற்றது என்று அருத்தம். அதையே 'ஸாரம் நிறைந்தது' என்றும் ஒரு விதத்தில் அர்த்தம் செய்யலாம். மாயைமயக்கம் என்பது மனம் தெளிந்தால் இலதாப்போம். தெளியாதவிடத்து உளதாம். மனத்தெளிவுக்குக் காரணம் அருட்பிரகாசம். அருள்ஒளி தூய ஹிருதயத்தில் தான் காணும். தூயஹிருதயம் தானே தஹராலய பீடம். அது கமல ஸ்வரூபமாயிருப்பதால், கமலாலயம் என்றும் அதற்குப் பேருண்டு. திருவாரூரில் கமலாலயத்தை யந்திர ஸ்தாபனம் செய்து திருக்கோயிலாகக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அப்படியே அந்தர்-லக்ஷியம் ஒவ்வொன்றையும் பஹிர்முகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாகக் காட்டலாம். அகம்புறமிரண்டு மொத்ததே உண்மை. லார்ட் ஹார்டிஞ்ச பிரபு நமது குழந்தைகள் க்ஷேமத்தை நாடி அவர்கள் உண்மையான பக்திசிரத்தையோடு சேவை சாதனம் செய்வதைப் புகழ்ந்து வித்தியா லக்ஷியம் இன்னதென்பதை அவர்களுணர்ந் துய்யுமாறு அவர்களுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்து பேசியதை நம் தேசக் குழந்தைகள் "குழந்தை மனங்கொண்டு" நிர்மல சித்தத்தினால் அதை கிரஹித்து க்ஷேத்ரஜ்ஞவிபாகயோக வித்தையின் உட்கருத்தை அவர்களது கைப்பழக்கம் கொண்டு ஒருசித்திரமாக வரைந்திருக்கிறார்கள். அதையே நாப்பழக்கம் கொண்டு செந்தமிழில் அரசர் பிரதிநிதிக்கு அன்பாங்குழந்தைகள் நல்வரவுகூறி யழைத்துக்கொண்டாடும் வந்தனோபசார மொழியாகவும் இசைத்திருக்கிறார்கள். அதை இங்கிலீஷில் தக்கபடி இசைத்து இராஜப் பிரதிநிதியவர்களுக்கு அனுப்பியுள்ளோம். இராஜாங்க ரீதியாக அதை அரசர் பிரதிநிதிக்குச்செப் வந்தனோபசாரபூஜையாக அளிக்கவேண்டிச் சென்னை கவர்னரவர்களுக்கெழுதி அவரது அனுமதியும் அங்கீகாரமும் வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டோம். அவர் அணைத்தாலும் அடித்தாலும் நமக்கு ஒன்றே. ஆனால் குழந்தைகள் அவமதிப்புக் கொள்ளார். அவர்களுடைய குழந்தைமனம் நோகாமல் "அன்புக்கு அடைக்கும் தாழ்ப்பாள் இல்லை" யென்பதை யுணர்ந்து அரசர் பிரதிநிதி யவர்களும் கவர்னர் பிரபுவும் அவர்கள் மனோரதம் ஈடேறச் செய்வார்களென்று நம்புவதழகு. கவர்னரவர்கள் இங்கிலீஷ் வந்தனோபசாரத்தைத் தாமே அரசர் பிரதிநிதிக்குச் சமர்ப்பிப்பதாகச் சொல்லி வாக்களித்தார். குழந்தைகளை நல்வரவு கொண்டாட அழைத்தும் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்வதற்கு இயலாமற் போயிற்றென்று விசனிக்கலானார். ஸ்ரீ வாங்கரிஷி தன்முன் லீலைசெய்யும் குழந்தையை பகவானென அறியாமல் அவமதித்துவிட்டுப் பிந்தி அக்குழந்தையைக்காணவேண்டி படாதபாடெல்லாம்பட்டுத் தவித்தாரென்பது ஐதிக புராண தோரணை யறிந்தவர்களெல்லாருக்கும் தெரியும். இதில் ஒரு உண்மை உண்டு, நமது அன்னை விக்டோரியா மஹாராணியார் ஏற்படுத்திய மனோ தர்மராஜ்ஜியத்திற்கு யாதொரு குறைவும் வரக்கூடாதென்பதே நமது உள்ளக்குறிப்பு: கோரிக்கையு மதுவே.

"குழந்தைகளைப் புறக்கணித்தல் கூடாது" என்பதற்கு ஆதாரம்:—

"அனந்தங் காடு."

(1) "பக்திசோதிக்கும் பரமப்போ
பக்தன் பங்கஜக் கைபிடித்தார்."

(2) "பித்தங்கொண்டாப்போல் ஸ்ரீவாங்களும்
புறங்கையால் தள்ளிப் புறக்கணித்தார்."

(3) நித்தியமென்று அறியாமல்
நின்ற சிறுவரைக் கடிந்துரைப்பார்:

(4) "புத்தியறியாத பாலகனே நான்
போற்றும் காதனைத் தொடுவீர்களோ"!

(5) "எச்சில் அறியாத கண்மணியே
இவ்வனே செய்தால் என்செய்குவேன்!

(6) "ஒதுங்கி விளையாடி நின்றீரானால்
உச்சிதமான பழம்தருவேன்!" (என்ற)

(7) உத்தாரம் ஸ்ரீவாங்கள் சொல்லவுமே
ஓங்கார மூர்த்திமனம் வெறுத்து (பின்)

"குழந்தை—வெறுப்பு மனத்தைச் சிதைக்கும்"

(8) சட்டென்று மேயவர் தான் விலகி
சர்வாபரணங்கள் தானசைய

(9) பொட்டெனச் சென்று பளிச்சென்றங்கே
பொன்னுக் குண்டலம் ஜோதிவிட

(10) மட்டில்லாத கபோல ஸ்தலம்
வட்டக் கண்ணாடி போல மின்ன

(11) செம் பவழம்போலு மதரத்துள்ளே
சின்னப்பல் லொளி நிலவொளிக்க

(12) மெத்தவே மின்னும் நவரத்னங்கள்
விளங்கும் சிறுமுத்துப் பதித்தாப்போல்

(13) செம்பவ ழக்கனி வாய்திறந்து
ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தி யேதுரைப்பார்!

(14) யோகியின் சிந்தையில் வஸிக்கும்நாதன்
உகந்து பக்தர்மேல் கிருபையுடையோன்

(15) கோபிநாதன் குழந்தை ரூபன்
கொஞ்சியே ஒருவார்த்தை சொல்லலுற்றார்:

(16) "(நீர்) சத்தமுடன் வைத்துப் பூஜை பண்ணும்:
(நான்) தொடுவதில்லை யும் சிவலிங்கத்தை!,,

(17) "(நீர்) எத்தனை யோகாலம் வருந்தினீரே
இங்கே வந்தானான் லீலை செய்ய;

(18) "ஒத்திபிரு வென்ற ஸ்ரீவாங்களே,
உம்முடை வார்த்தையை மறவேன்நான்.

(19) "மத்தனாகிய மனத்துள்ளோரே
மலையாளம் தன்னில் அனந்தங்காட்டில்

(20) "பக்தியறிந்து பின்னே வருவோம்
பார்க்கலா" மென்றும் பரமன் சொல்லி,

(21) சற்றே தம்முடை சாயல்காட்டி
சந்திரன்வந்து மறைந்தாப் போல்

(22) வித்தை காட்டிய பேர்களைப்போல்
மின்னல் மின்னி மறைந்தாப்போல்

(23) அத்தன் கோபால கிருஷ்ணராயன்
அந்தர்த்தானம் பண்ணி அகலநின்றார்.

(24) ஸ்ரீவாங்கள் தானும் கண்விழித்து
திடுக்கிட்டு அவரைப் பார்ப்பளவில்,

25) சிதறியே அங்கே பூமலரும்
ஸ்ரீ துளசிவன மாலைகளும்

(26) உதறியே பூஜா திரவியமும்
உச்நதமான சித் தடியழகும்

(27) பெருமான் வடிவும் காணாமல்
பெருமூச்செறிந்து பிரமைத்து நின்றார்.

* • *

ஸ்ரீவாங்கள் மனஞ்சிதறித் தேடல்.

(28) கண்மணிபோன பேர்களைப் போல்
கன்றை யிழந்த பசுக்களைப் போல்

(29) மாடம் மாணிக்கம் போனவர்கள்
மனஸ்தாபத்துடன் தேடுதல் போல்

(30) செம்பொன் திரவியம் இழந்த பேர்கள்
சோகத்துடன் கூடத் தேடுதல் போல்

(31) பொன்னும் அணிபூஷ ணங்கள்போனால்
பிரமித்து மானிடர் திகைத்தது போல்

(32) அன்னை தந்தை தனைப் பிரிந்து
அறியா மதலைகள் அழுதாப் போல்

33) கொஞ்சுங் கிளிகளும் அன்னங் களும்
கூடி இனங்களைப் பிரிந்தாப் போல்

(34) (அவர்) ஒன்றுந் தெரியாதே தானுருகி
ஓங்காரப் பொருளைத் தேடலுற்றார்.

—(:-:)—

[4th Edition.] [20,000 th.]

FRIDAY
20th June 1913.
THE "CHILDREN'S DAY" IN INDIA.
Inaugurated by H. E. Lady Hardinge, C. I.

A Thank-offering Birthday Souvenir
In celebration of the recovery of
H. E. THE VICEROY
LORD HARDINGE.
"Long may he live."
1858—1913.
TATASTU.
While there is Light,
"Come! let us be the Children of Light!"

Hridanjchali.—*The Heart's Tribute.*

(On Reading Lady Hardinge's Letter.)

THE CHILDREN'S ANTHEM.

Specially composed by the Child-heart
the Children's Celebration of the Viceroy's Birthday.

"Her eyes are homes of silent prayer".—*Tennyson.*
Thrice blest whose lives are faithful prayers
Whose loves in higher love endure;
What souls possess themselves so pure
Or is there blessedness like theirs?"—*Tennyson.*

ஹார்டிஞ்சு பெருமாட்டியின் காலிகிதம் கண்டளித்த
ஹ்ருதாஞ்சலி.

———:o:———

**அஹத்தில் குழந்தைகள் ஸ்ரீ ஹார்டிஞ்ச்ஜயந்தி
கொண்டாடிய வைபவம்.**

Motto :—"அம்மா வெனக்கொரு மாம்பழமீன்றாள்
அதற்குத் தோலுமில்லை காருமில்லை
கட்டியுமில்லை கொட்டையுமில்லை
தின்னத்தின்ன ருசிக்குமென்றாள்
தெவிட்டாத்தேன் கட்டியென்றாள்
தின்னேன் தெவிட்டவில்லை
தேன்மயக்கம் தீரவில்லை."
—ஆனந்தத் தாய்மொழி.

Chorus of little children's voices.
"Ma, Mother, Our Saviour be,
Thy Servants we, th' Children pray!"

பல்லவி:—அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

சரணங்கள்

1. ஹிருதாஞ்சலி—The Heart's Tribute.

1. அம்மா, தாயே! சரணம்! சரணம்!
அடியேன் குழந்தை! யென்ன செய்வேன்!
கோவிந்தா, கோபாலா! கும்பிடுறேன் ஸ்வாமி!
குழந்தையென் மழலைக் குவந்தே பழந்தருவாய்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

2. பக்திசிரத்தை—'I give you the Message of Faith.'

2. ஹார்டிஞ்ச் பிரபுவாம் அவர்பேர், ஸ்வாமி!
அதிர்சயபக்தியும் சிரத்தையு முண்டவர்க்கு!
நாட்டுக்கு நாயகமாயுள்ள குணசீலர்
வீட்டுக்குப்போனாராம் வெடிகுண்டு பட்டப்போ†
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

3. டில்லிக்குள் பிரவேசம்—The State Entry into Delhi.

3. பட்டத்து யானைமே லேறிப் பாங்காய்
பவனிவந் தரசர்முடி சூட்டப் பெற்ற
டில்லியைத் தலைநக ராக்கியே அம்மா!
டில்லிக்குள் ப்ரவேச மாகவே வந்தார்.
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

4. கொடியமாபாதகம் செய்வான்—The Social Canker.

4. எழுகடலும் ஒருமிக்கப்பொங்கியே வந்தாப்போல்
எல்லாஜனங்களு மொன்றாகக் கூடியே சாய்ந்தார்!
மனிதர்கள் வெள்ளம்போல் ஜனக்கூட்டம் மிகுந்த
கும்பலில் கொடியமா பாதகம் செய்வான்!—
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

5. வெடிகுண்டு-The Bomb.

5. கூடவே யிருந்தவன் சமயம் பார்த்து
மூடத்தால் நயபய மிரண்டும் விட்டு
மூடியிருந்தவன் மூவுலகும் அதிரவே
வெடிகுண்டா மொன்றை வீசியெறிந் தானும்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

† 1912-ம் வருஷம் டிஸெம்பர்மீ 23உ.

6. குறிவாசி—Hitting the Howdah.

6. வீசியெறிந்த வெடிகுண்டு தானும்
ஊசிமுனைத் திராசுபோல் வாசியாச்சென்று
அரசர் ப்ரதிநிதி யவர்பத்தினி யோடு
அமர்கோல் மாயிருந்த அம்பாரி மீதில்,—
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

7. அம்மா வெடிகுண்டுபோலிருக்கு 'I fear it is a Bomb.'

7. பட்டென்று தாக்கவும் சட்டென் றொருவெடி
அண்டங்கள் தானும் அதிரவே கேட்டதாம்!
ஹார்டிஞ்சு பிரபுவும் அதுகேட்டு அப்போ
'அம்மா! வெடிகுண்டு போலிருக்' கென்றார்.
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

8. மிக்கத்துயரம்—Sorrow for the dead.

8. பக்கத்தமர்ந்த பார்வதி யாளன்ன தேவியும்
துக்கத்திலாழ்ந்து துடித்துப் பதைக்காமல்
பக்கத்திலிருந்தவன் மாண்டதைக் கண்டு
மிக்கத் துயரத்தில் மூழ்கின ளாகியே,—
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

9. முதுகிலே படுகாயம்—The Wound at the Back.

9. பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்கவு மப்போ
அன்புடை பர்த்தாவின் முதுகிலே படுகாயம்
பட்டதைக் கண்டவ ளுயிர்தானும் துடிக்கப்
பட்டத்து யானையை நிற்கவே சொன்னார்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

10. முனைந்து "நட!"
Urging the Procession to "Go on!"

10. படுகாயம் பட்டாலும் கெடுகாரியம் செய்தாலும்
தொடுகாரியம் தொட்டபின் தொடுபிடி யாயதைத்
தொட்டு முடித்தலே தூயவர் கடனென்ற
முட்டுவ ராமலே முனைந்து "நட" வென்றார்.
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

11. மூர்ச்சை—The Fainting.

11. "நட!" வென்று சொன்ன சொற்றிறல் வள்ளலும்
"நட!" வென்று சொன்னசொல் அம்பாரத்தேறவும்
நடைமெலித் தம்பாரி மேலிருந் தம்மா!
இடைசோரத் தலைசாய மூர்ச்சிக்க லானார்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

12. பரிதாபக்காட்சி—A Pathetic Scene.

12 அன்புடை பர்த்தா, அற்புத வலிபெற்றோன்
என்புதோள் தெரிய எரிகுண்டின் வெடிகாயம்
பட்டையோ! மூர்ச்சையாய் வீழ்வதைக் கண்டு
தொட்டையோ! பர்த்தாவைத் தோளிலே தாங்கி
[னள்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

13. பத்தினி குணத்வனி—The Wife's Heroism.

13. மட்டில்லாப் பொறுமை யுடன்தீரம் பொருந்தவே
வட்டில்லா உலைபோல் உள்ளங் கொதிக்கவும்
தட்டில்லா பத்தினிக் கேயுள்ள வலியாலே
கொட்டில்லா முழக்கம்போல் குணத்வனி செய்த
[வள்,—
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

14. அடிமடிக் குழந்தைபோலானார்.
Nursing the unconsious Viceroy.

14. சட்டென்று பர்த்தாவை அம்பாரி விட்டங்கே
யதிகஷ்டத் தோடே யானைவிட் டிறக்கினள்:
சதிபதி தர்மத்தை யனுஷ்டித்த வென்னம்மை
யாதரவிலவரும் அடிமடிக் குழந்தைபோ லானார்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேன் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

15. 'தாய்'—The Mother Ideal.

15. அடிமடியில்கருத்தாங்கி யதைவளர்க்கும் பாக்கிய
[த்தால்
கொடுமுடிபோல்மன்பதைக்குச்சிகரமாயேற்பட்டுக்
கெடுபிடியிலாத்தன்மையாலன்புக்குறைவிடமாய்த்
தொடுபிடியாற்றுயாற்றும்தூயவரே'தாயே'அம்மா!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

16. ஸ்ரீ ஹார்டிஞ்ச் ஜயந்தி

H. E. Lord Hordinge's Children's Day.

16. தாயன்பாலென்னம்மை ஹார்டிஞ்ச பெருமாட்டி
தாயவரம் குழந்தைகளைத் தன்னியத் துன்னிரு [ந்தி
சேவாரம்காவலர்கோன் ப்ரதிநிதியாம்பர்த்தாவின்
ஸ்ரீஜயந்தி கொண்டாடச் சொன்னவர்தம்குடிய [ளைத்துங் காத்தருள்வாய்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

17. இன்றைப்போல் என்றைக்கும் கொண்டாடுவோம்."

The Annual Celebration of the Day.

17 அம்மா, தாயே! மஹாராஜ்ஞி!
அடியேம் குழந்தைகள் உனைத்தொழுவோம்!
மிடிதீர ஹார்டிஞ்ச ஜயந்தி இன்றைப்போல்
என்றைக்கும் 'குடிவாழக்கோன்வாழக்' கொண் [டாடுவோம்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

18. வாழி-Prayer for Blessings on the Country and the King.

18. வாழியிகவாழியென்று வாழ்த்தவலி தந்தருள்வாய்
"வரப்புயர!" வென்றம்மை வாழ்த்தினர் கோனை [யல்லோ
"வரப்புயர, வயலுயரக், குடியுயரக், கோனுயர"
வரந்தருவாய்! அம்மாதாயே! இதுநாங்கள் கேட் [கும்பழம்!
அம்மா, தாயே! காப்பாற்று!
அடியேம் குழந்தைகள் சொற்கேட்டு.

ஓம் தத்ஸத்.

"BURNS' GIFT TO THE BAIRNS."

The Honest Man.

"The honest man, though e' er so poor,
Is King of men for a' that."—*Burns.*

யோக்கியன்.

யோக்கியன்தானே பாக்கியனுவான்.

யோக்கிய னென்பான் யதார்த்தமுடையான்
போக்கிய மவனுக் கென்னதான் குறையினும்
யோக்கியதை யஃதுடன் குறையவே மாட்டா
தாக்கியும் அழித்தும் காப்பவன் அவனைத் தானே
பாக்கியம்எல்லாம் கொடுத்துக் காப்பன்காணே!

யதார்த்தமாவது வாக்குப்பொய்யாமை.

The Multi-Millionaire's Secret.—
Or That which money cannot buy.

கோடீசுவரன் குறை.

அல்லது பணத்துக்கேட்டா மனம்.

"பதார்த்த மெல்லாம் யதார்த்த மானுல்
யதார்த்தம் தானே பார்ர்த்த மாகும்,
பதார்த்த மெல்லாம் நிஜார்த்த மாவதும்
யதார்த் மாகவே தானவ னுனபின்."

(முன் தொடர்ச்சி.)

கோடீசவரன் அன்றிரவெல்லாம் விழித்திருந்து நிர்மலாவின் ஜாகையைக் கண்டு பிடிக்க முயன்றுன். சற்றுமுன் தேனீக் கூடுபோல் ஜன நிறைந் திருந்த திருவான்மியூர், ஸ்வாமி கோவிலுக்குள்ளே சென்றதும், ஒரு மணி நேரத்துக்குள் கூட்ட மெல்லாங் கலைந்து, "இனிது இனிது, ஏகாந்த மினிது" என்கிற வாக்குக் கிலக்ஷியமாய் பூர்ண சந்திர விலாஸத்தில் மௌன நிலையடைந்த யோகியின் மனம் போல் நிச்சலனமாய், நிசப்தமாய்,எல்லாமோர் பெருவெளியாய் இருந்தது. சித்தவிருத்தி நிரோதம் செய்து அலையு மனத்தை யடக்கிய யோகிகளுக்கு ஏகாந்தம் நிறைந்த இந்த அமைதிநிலை சொல்லொணு ஆனந்தத்தை விளைப்பதாயினும் கோடீசவரனுக்கு இந்த ஏகாந்தமும் நிசப்தமும் சொல்லொணுத் துன்பத்தையும் துக்கத்தையு முண்டுபண்ணியது. அவன் அந்த ஏகாந்தத்தைப் பொறுக்க முடியாதவனுய் உடனே 'மோடார் கார்' ஏறிப் பட்டணத்திலுள்ள தனது விடுதிக்குத் திரும்பிவிட்டான்.

திருவான்மியூரிலே திருக்குளக்கரைக்கு நேர் வடக்கே ஸ்வாமி ஸோமஸ்கந்தமூர்த்தங் கொண்டு அசுவாரூடராய் பரிவேட்டை போகும் வீதியிலே மணற்காடும், அதனிடையிடையே பனையும், முந்திரியும், சவுக்கும் நெருங்கிவளர்ந்த வனநடுவே, ஆனந்தப் பரதேசியின் சமாதி யொன்றிருக்கிறது. அங்கே அகண்டானந்த ஐசுவரியம், வறியனுக்குப் புதையல் அகப்பட்டதுபோல், அகப்பட்டதாகச்சொல்லி அதை யனுபவித்திருந்து "தெவிட்டாத் தேன்

கட்டி"யென்று சொல்லும் சுககுணசொரூபமான ஆத்மானந்த அனுபவம் முதிர்ந்த பரதேசி, நித்திய சுகவாழ்வெய்தி மஹாலயமாதியிலிருக்கிறார். சமாதியின் மேல் விசாலமான கொட்டகையும் அதைச் சுற்றித் தென்னோலைக் கிற்றால் வேய்ந்து கட்டிய மறைதிரையும் மத்தியிலே சமாதி மேடையு மிருக்கிறது. அங்கே அடியார்கள் சிலர்கூடி ஆனந்த பரவசமாய்ப் பரார்த்த சம்பாஷணை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த அடியார் குழாம்நடுவே ஸ்ரீ கௌமாரி தானே வந்துதித்தாளென்னும்படி ஒரு ஸ்ரீரத்னம் கல்லும் கரையும்படி திருவருளைச் சிந்தித்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

1.

"அன்பே யருளே அழியா முதலே
இன்பே ரலமே இசையுட் சுவையே
உன்பே ரொளியை உள்ளா துணரா
தென்பே யுருகா'தேங்கு வனேபே!"

2.

"ஐயனே யுன்றன் அருளிலாச் சீவன்
மெய்யனே யன்பன் மருளிலாழ்ந் துள்ளன்
வெய்யனே யுன்றன் வெண்மதி தண்ணருள்
பையனே னுள்ளம் பாயுமோ விண்ணவ!"

3.

"விண்ணவ னுமென் னண்ணலே போற்றி
மண்ணவ னுமென் னுண்ணின் றிலங்குவை
கண்ணது காக்கு மிமைபோ லென்றனை
விண்ணது மேவ மண்ணினிற் காப்பையே.

4.

"காப்பையே யென்றனைக் காரிருள் போக்கியே
காப்பையே யென்றனைக் காயமின் னாட்டிடை
காப்பையே நானெனும் பாவ மழிந்திடக்
காப்பையே நீயெனைக் காதல்வைத் தருளினால்.

5.

"அருளினா லன்றியோ ராக்கமு மில்லையால்
மருளினால் நானெனச் செய்வதொன் றில்லை
தெருளினா லுள்ளந் தெளிந்திடச் செய்யுமுன்
னருளினா லன்றி யாவதொன் றில்லையே,

6.

"இல்லையே அண்ணலே யேதுமுனை யன்றியே
எல்லையில் விண்ணிலே யுன்னுள்கை போலவே
இல்லையில் மண்ணிலே யுன்னுள்கை செல்லவே
எல்லையில்கருணைபால் எனையாண்டுகொள்கவே!

7.

'ஆண்டுகொள் வாயெனை பாரமு மூட்டிநீ
கண்டுகொள் ஏழைநான் காரணம் கேட்கிலோ
வேண்டுவ னுன்னருள் வேறொன்று முள்கிலேன்
வேண்டுமென் றேங்கினேன் வேட்கைதீர்த் தாள்வையே.

8.

"ஆள்வையே மாதாவா யருளமுது மூட்டிவைப்பாய்
வேள்வியிலேன்நாதா! வெய்வினை தீர்த்திடுவாய்
மாள்வேன் மயக்கொழித்து மாயவலை தீர்த்திடுவாய்
கேள்வியிலேன் வேதாநான் கேடற லுனக்காமோ!

9.

"உனக்காமோ நாதா உலகெலாம் ஆளீசா!
உனக்காகா தொன்று முளதோ சொல்லீசா!
எனக்காமோ வுன்ற னுண்மையுணர வுள்ளீசா!
எனக்கா வின்னருள்சாதித் தெனையாண்டருள் வல்லீசா!

10.

"ஈசா, போற்றி, பென்னிறைவா போற்றி!
மாசிலா மணியே, மரகதவொளியே, போற்றி!
ஏசிலாமொழியா லிரந்தார்க்கருள் நேசா, போற்றி!
ஆசிகள்! அண்ணலே! வாசியென்றுன்தாள் பற்றினேன்போற்றி!"

சத்குருவணக்கம்.

"அன்னையே, குருவே, அருளொளிக் கண்ணே!
உன்னையே நம்பியா னுள்ளொளி கண்டேன்!
என்னையே கருவாய்க் கண்ணுளே வைத்து
முன்னையே அருவாய்ப் பெற்றாய் போற்றி!"

இந்தப் பிரார்த்தனைப் பத்தைப் பாடி யோய்ந்தபின் குயிலினைப் பழித்த வோர் குரலினுள் பின்வரும் "திருப்புலம்பல்" பாடக் கேட்டு எல்லார் மனமும் அதிலீடுபட்டு நின்றது.

"உற்றாரை யான் வேண்டேன்,
ஊர் வேண்டேன், பேர் வேண்டேன்,
கற்றாரை யான் வேண்டேன்
கற்பனவும் இனி அமையும்;
குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தா!
உன் குரை கழற்கே
கற்றாவின் மனம் போலக்
கசிந்துருக வேண்டு வனே."

மனம் அனலிலிட்ட மெழுகுபோ லுருக, நாக்குழற, மயிர்சிலிர்ப்ப, என்புருக இந்தப் பாட்டைப் பாடினதுயார்? அந்த அம்மைக்கு இவ்வளவு மனக்கனிவு எப்படி யுண்டாயிற்று? அவருடைய உள்ளம் உருக பக்திரஸமொழுக அந்தஅம்மணி பாடினது எல்லார்மனத்தையும் உருகச்செய்தது. அவர் ஏதோ இன்னிசை இராகத்தோடுமட்டும் பாடினதாக வில்லை. நவரஸமுமொழுக அவர் பாடினது, அவர் உளக்கண் முன் தோன்றிய குருமூர்த்தியின்முன் அவர் சிக்ஷாதீக்ஷை பெற்றுக் கொண்டு திருவருட் பேற்றுக் கழுததுபோ லிருந்தது. உண்மை யெல்லாவற்றினும் வல்லதாகையால், அது அங்கு வேடிக்கை பார்க்க வந்துகூடிய மூடஜனங்களையும் பக்திவெள்ளத்தில் மூழ்கச் செய்து தற்போதுக்கு மனமுருகிக் கள்ளங்கரைந் துள்ளமுருகச் செய்வதா யிருந்தது. எல்லாரும் அந்த அம்மையின் குரலையும், குரலினுள்ளுறை சப்தத்தையும், சப்தத்தினுள்ளுறை த்வனியையும், த்வனியினுள்ளுறை ஜோதிப்பிரகாசமாம் மனவெளியையும், அந்தமனவெளியினுள்ளுறை முத்தொழிலியற்றும் சக்திவாய்ந்த ஜோதிர்மனத்தையும் அறியாம லறிந்து அன்பினால் கட்டப்பட்டு மந்திரத்திற் கட்டுப்பட்ட பாம்புபோல் அக்குரலினின்றெழும் வசிகரசக்தியில் ஈடுபட்டவர்களாகத் தானன்றி வேறெதுவும் தோன்றாது ஸ்தம்பித்து நின்றார்கள்.

எம்பெருமான் பாலகிருஷ்ண மூர்த்தியும் நந்தகோபாலனா யவதரித்து புல்லாங்குழ லூதிய போது பசுவினங்க ளெல்லாம் அவருடைய இன்னிசை யுள்ளிருந் தொழுகும் தேன்சுவை யின்பம் செவிமடுத்து ஸ்தம்பித்து நின்றனவே! அஃதேபோல்அங்குகூடியிருந்த பசுவின மாகிய மாந்தரெல்லாம் அவ்விசையுட் சுவையைச் செவிமடுத்து ஹிருதய புண்டரீகம் மலர்தரச் சிறுபோது ஒன்றும் தெரியாது போதை மயக்கத்தில் மூழ்கிநின்றார்கள். இவர்கள் இப்படி ஆத்மானந்தமாய் காலக்ஷேபஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் கிழக்கு வெளுத்தது. அவரவரும் தத்தம் காலக்கடனை முடிக்கக் கருதி கூட்டங் கலைந்து இருப்பிடஞ் சேர்ந்தனர். பிரார்த்தனைப்பத்தும், திருப்புலம்பலும் பாடிய மாதரா ரிருவரும் மட்டும் அச்சமாதியின் மேல் விழுந்து மூர்ச்சித்த வண்ணமாய்க் கிடந்தார்கள். அவர்களுடைய சமாதியைக்கலைக்க யாருக்கும் துணிவேற்பட வில்லையால், அவருடன் துணை வந்தவர் மட்டும் கொட்டகை வாயிலைச் சப்தஞ்செய்யாது சாத்திக்கொண்டு வெளியிலிருந்து காத்திருந்தார்கள்.

சூரியோதயமாகவே அவர்கள் தாமே யெழுந்து வெளிவர, எல்லாரும் வண்டியேறித் தண்டையார்ப்பேட்டையிலுள்ள தங்கள் விடுதிக்கு சென்றார்கள். வியாஸ பௌரணமை யுத்ஸவமும் இப்படியாக இனிது முடிந்தது. அமர பக்ஷத்துப் பிரதமையில் நிர்மலாநந்தமும் அவள் தோழியும் காலைபோஜனம் முடித்துக் கொண்டு காஞ்சீபுரத்துக்குப் பிரயாணமாகப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

The Viceroy's Visit.

"We shall merely content ourselves with pointing out that the future History of India will set more store by Lord Hardinge's Educational Policy than Delhi Durbars and Legislative reforms; the effect of these is immediate but evanescent. As Carlyle never wearied to assert, it is not the method of voting but the elevation of national character that will improve the country; we must look to the schools and not to the hustings for being potent factors of national growth.

History now-a-days cares more to describe the people than the grandeurs of courts……… ……The desire of a people to move away from an outworn form of faith brings about a change and not so much the eloquence of a great preacher. *The movement is greater than the man.* Levees and Legislative councils do not touch, much less mould, the hearts of the common people, who alone make real history: but education will and that is why we attach such a great importance to Lord Hardinge's activities in the expansion of education in India where the night of ignorance is so thick." —*The Educational Review* for Novr. 1913.

அரசர் பிரதிநிதியின் விஜயம்.

அரசர் பிரதிநிதியாம் லார்ட் ஹார்டிஞ்ச் அவர்கள் நவம்பர்மீ 24உ 12½ மணிக்குச் சென்னைவந்து சேர்ந்தார். அவரை நல்வரவு கூறியழைக்கக் குழந்தைகளும் சிறுவர்களும் ஆவலுற்றிருந்தார்கள். அவர்களுடைய ஆவல் தீர நாமும் அவர்கள் நிலைமைக்கேற்க குணமும் மணமுமாய் அவர்கள் குதலைவாய் திறந்து அரசர் பிரதிநிதியை நல்வரவு கூறியழைப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சியெல்லாம் எடுத்துக் கொள்ளலானோம். செப்டம்பர்மீ 20உயே இதுவிஷயம் பஹிரங்கமாக விளம்புரப்படுத்தப்பட்டது. 23உயன்று நாம் கனம் சென்னை கவர்னர் அவர்களுக்கு எழுதினோம். அவரும் நமது எண்ணம் நல்லதென்றே நன்குமதித்து, முறைமைப்படி நல்வரவுபசாரப் பத்திரம் வாசிக்கக் காலமில்லையென்று வருந்தி, குழந்தைகள் நல்வரவுபசாரப் பத்திரத்தை யனுப்பிவைத்தோமானால் அவர் அதை அரசர் பிரதிநிதியிடம் சமர்ப்பிக்கச் செய்வதாகச் சொல்லி யெழுதினார்.

குழந்தைகளை யெல்லாரையு மில்லாவிடினும் கூடுமானவரையில் அவர்களைக் கூட்டி நல்வரவு கூறியழைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று பின்னும் வற்புறுத்தி யெழுதியதற்கு, கவர்னருடைய அந்தரங்க காரியதரிசியவர்கள் கூடுமானவரையில் குழந்தைகள் சிலரையாவது பாங்குவெட்டிங் ஹாலில் சேர்க்க இடந்தருவதாகச் சொன்னார். இதைப்பற்றி அரசர் பிரதிநிதியவர்களுக்கே நாம் நேரில் எழுத அவருடைய அந்தரங்க காரியதரிசி யவர்கள் அவகாசமின்மையால் முறைமைப்படி வந்தனோபசாரம் வாசித்தளிப்பது கூடாமையா யிருக்குமென்றஞ்சுவதாகவும், ஆகிலும்நமதுகடிதத்தை சென்னை கவர்னருடைய அந்தரங்க காரியதரிசிக்கு அனுப்பி அவரைத் தீர்மானிக்கும்படி சொல்லியிருப்பதாகவும் நமக்கு எழுதினார்.

நாம் வாக்குக் கொடுத்திருந்தபடி குழந்தைகள் மாணவர்கள் வந்தனோபசார மொழியை இங்கிலீஷ்படுத்தி கனம். கௌன்ஸில் மெம்பர்கள், அட்வொகேட்-ஜெனரல் முதலாக பிரமுகர்களாயுள்ள தகுந்த கனவான்களுக்குக் காட்டித்திருத்தி அவர்களுடைய அனுமதி பெற்று கவர்னருக்கு அனுப்பிவைத்தோம். நவம்பர்மீ 1உ கவர்னருடைய அந்தரங்க காரியதரிசியைப் பார்த்தபொழுது அவர் நாமனுப்பிய வந்தனோபசாரத்தை அப்படியே அரசர் பிரதிநிதிக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்னார். குழந்தைகளைக் குறைந்தமட்டாக பாங்குவெட்டிங்ஹாலுக்குள் வர இடந்தருவதாகச் சொன்னார், மேலுமவர், குழந்தைகளிடத்தில் பட்சமாயிருப்பதாகவும் அவர்களை அன்பாதரவாய் நடத்துவதாகவும் சொன்னார். இதைக்கேட்டுத் திருப்தியடைய வேண்டியதாயிருந்தது. குழந்தைகளும் அப்படியே திருப்தியடைந்தவர்களாக, நவம்பர்மீ 12உ யன்று அவர் குழந்தைகளுக்களித்த வாக்கை மறந்துவிடக் கூடாதென்றும், அவர்கள் விஷயமாகச் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தவறு

திருக்கத்தப்வுசெய்ய வேண்டுமென்றும் ஞாபக மூட்டி யெழுதலானோம். உடனே மறுநாள் 13உ 1-மணிக்கு கவர்னருடைய மிலிடேரி செக்ரிடெரி காப்டன் அல்லன்ஸன் அவர்கள் அன்று 2½ மணிக்குத் தவறாமல் தன்னை வந்து பார்க்க வேண்டுமென்று வெகுமரியாதையாய் எழுதியனுப்பினார். அவரைப் போய்ப் பார்த்த தின்பேரில் குழந்தைகள் அரசர்பிரதிநிதியை வழியில் நல்வரவு கீதம் பாடியழைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும் அதற்காகக் குறைந்தது 2,000சிறுவர்களாவது சேர்க்கவேண்டுமென்றும் சொன்னார். 2000 அல்ல,20,000 சிறுவர்கள் அரசர் பிரதிநிதியையும் ஹார்டிஞ்சு பெருமாட்டியையும் அன்போடு அழைக்க ஆவலாயிருக்கிறார்களென்றும், அதிகாரிகளுடைய மனோபீஷ்டம் தெரியவேண்டியதுதான் என்றும் சொன்னோம். 20,000 பேர்களுக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியாதென்றும், 2,000 பேர்கள் போதுமென்றும் சொன்னார். அப்படியே யென்று ஒத்துக்கொண்டோம்.

அதன்மேல் காப்டன் அல்லன்ஸன் கேட்டுக்கொண்டபடி போலீஸ் கமிஷனர் மிஸ்டர் ஆர்மிடேஜ் அவர்களைப்பார்க்கப் போனோம். இந்த கனவான் வந்தவர்களை வெகுநேரம் காக்கவைத்துக் கடைசியில் குழந்தைகளுப் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம் என்றார். குழந்தைகளை வேண்டாதவராகில் நான்சொல்ல வேண்டியது ஒன்றுமில்லையென்று சொல்ல, சில நிஷ்பிரயோஜனமான கேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டு, சலாம் செய்து அனுப்பிவிட்டார்.

நாம் உடனே நடந்ததைப்பற்றி மிலிடெரி செக்ரிடெரிக்கு எழுத விருக்கையில், அன்று சாயங்காலம் தானே அந்தரங்க காரியதரிசி யெழுதிய கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. அதைப்பார்த்து மேலாகவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானோம். 2,000 குழந்தைகள் சேருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடெடுத்துக் கொண்டு மிலிடேரி செக்ரிடெரிக்கு எழுதினோம். அவர் ஏதோ தப்பர்த்தம் செய்து கொண்டெழுதினதாகப் பட்டதைத் திருத்தி யெழுதி, குழந்தைகள் 2,000 பேர்கள் கூடுவதற்குத் தயாரா யிருக்கிறார்களென்று தெரிவித்தோம். கார்பொரேஷன் பிரெசிடெண்டு மிஸ்டர் பி எல். மூர் அவர்களையும் பார்த்தோம். அவரால் எவ்வித ஏற்பாடும் செய்வது சாத்தியமாகவில்லை யென்றுபட்டது. எப்படியும் குழந்தைகளை யழைத்துவிட்டுக் கிட்டிவந்த குழந்தைகளை எட்டித் தள்ளலாகாதென்று எல்லா விஷயங்களையும் சூக்ஷமமாகத் தானே மரியாதை தவறாது மிலிடெரி செக்ரிடெரியவர்களுக்குத் தெரிவித்து கனம் பொருந்திய கவர்னர் அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து தெரிவிக்கும்படி யெழுதினோம். கவர்னரவர்களும் காலம் போதாதென்று விசனிக்கிறதாகத் தெரிவித்ததின்பேரில், அதுவே நல்லாசீர்வதமென்று அந்தமட்டில் அதை விட்டுவிட வேண்டியதாக நேரிட்டது. குழந்தைகளும் அடக்கம் தவறாமல், நடந்து கொண்டது பெற்றோர்மனம் களிக்கத் தக்கதாயிருந்தது

24உ யன்று 12-மணிக்கு குழந்தைகள் வந்தனோப்சாரப் பத்திரத்தை கவர்னர் மூலமாக அரசர் பிரதிநிதிக்குச்சமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, கவர்னருடைய அந்தரங்க காரியதரிசிக்கு எழுதினோம் 22-ந்தேதி சனிக்கிழமை சாயந்திரம் அவர்கள் தீட்டிய சித்திரத்தையும் கவர்னர் அவர்களுக்கும் கனம் பென்ட்லாண்டு பெருமாட்டியாருக்கும் காட்டி அரசர் பிரதிநிதிக்கும் லேடி ஹார்டிஞ்சவர்களுக்கும் கொடுக்கும்படி அனுமதி வாங்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டோம். அப்படியே ஆகட்டுமென்று அந்த சித்திரத்தின் படத்தை வாங்கிக்கொண்டார்.

அரசர் பிரதிநிதி வந்து போனால் அதற்காகக் குழந்தைகள் இவ்வளவு பாடுபடுவானேன்? என்றால், அதற்கு உத்தரம், இதன் தலையில் "எடியுகேஷனல் ரிவியூ" ஆசிரியர் எழுதியிருப்பதை யெடுத்துக் குறித்திருப்பதினால் விளங்கும். தர்பார், கொலு, விருந்து, வேடிக்கைகளெல்லாம், நீரிலெழுத்துப்போல் உடனே மறைந்துபோம் தன்மையன. ஆனால் லார்ட் ஹார்டிஞ்ச் அவர்கள் கொடுத்த வித்தியாலக்ஷியமோ கல்விலெழுத்துப்போல் என்று மழியாதிருந்து பலனைத் தரும். ஜன க்ஷேமத்துக்கு இன்றியமையாதது ஹிருதயசுத்தி. அது சுத்த வித்தையினால் லபிக்கும். சுத்தவித்தையோ சமஷ்டிவித்

யா சொரூபம். ஆகையால் "சமஷ்டி சேவை சாஸன" ரூபமாகவே கனம் ஹார்டிஞ்சுபிரபுவும் நமது சக்ரவர்த்தியவர்களும் அளித்த வித்தியா லக்ஷியத்தைச் சித்திரப்படமாகத் தீட்டி யந்திர தந்திர மந்திர மென்றுள்ள வித்தியாம்சங்கள் மூன்றும் அமைய அதைச் சித்திரித்து யந்திர மாகவும், வந்தனோபசாரமொழியாக வரைந்து 'மனமொருவழிப்பட்ட மந்திரமாகவும்,' இரண்டுக்குமுள்ள பொருத்தத்தைவிளக்க அதன் உள்ளர்த்தத்தைச்சமஷ்டி 'தந்திரமாகவும்' குறிப்பிட்டு வைத்தோம். அப்படத்திலொன்றை கவர்னருக்கும் அவர்பெருமாட்டிக்கும் காட்டவென்று அவர் அந்தரங்க காரியதரிசியிடமும் கொடுத்தோம். இந்தபாலபோத சமஷ்டிசேவைசாஸனத்தை நம்குழந்தைகளும் குழந்தைமனம் மாறாத பெரியவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து அர்ச்சித்துப் பூஜித்து அரசர்பிரதிநிதியவர்கள் அன்பு கூர்ந்து வெளியிட்ட வித்தியா லக்ஷியத்தைக் கிரகித்து சிரவணமனன நிதித்தியாஸன மென்கிற வித்யாமுறைப்படி, தம் தம் வித்தியாகுரு சொல்லக்கேட்டு, கேட்டதை மனதில் வாங்கிக் கிரகித்துக் கொண்டு, "கல்வியைக்கல்: கற்ற படிநில்!" என்ற மூதுரைப்படி வித்தியா லக்ஷியத்துக்குப் பங்கம் வராதபடி மனப்பழக்கத்தால், கல்வியில் தேர்ந்து மனதைப் பழக்கித்தேற்றக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் எல்லாவித்தையும் மனதை யடக்கி யாளற் கேயின்றி வேறெதற்குமில்லை. அவ்வாயு மனத்தை யடக்கி யாண்டால அதுவே எல்லாப் பலனையும் கொடுக்கும். ஆதலால்தான் கிறிஸ்துவும் "பகவத் கிருபையைப் பெற முயலுங்கள்: அது ஸர்வஸாம்ராஜ்யத்தையும் கொடுக்கும்" என்றார். மனம் என்பது மதங் கொண்ட யானைக்குச் சமானம். அதை விவேகம் என்கிற அங்குசத்தால் அடக்கியாளவேண்டும். இதற்கு இஷ்டதேவதா உபாஸனையும் குருவருள் சித்தியும் அவசியமாம்.

வாய்மையால் அகம் தூய்மையானவர்களுக்கு இவை தானே வந்து சித்திக்கும். அகத் தூய்மை பெறாதவர்கள் சமஷ்டி சேவை செய்து (ஊருக்குழைத்து உண்மைபுணர்ந்து) ஹிருதய சுத்தி பெறவேண்டும். ஹிருதய சுத்திபெறுதலே சமயதீக்ஷைகளின் நோக்கமும் முடிவுமாம். ஹிருதயசுத்தி பெற்றால் 'திருவராக்ஷதர்கள்' கிட்டிவந்து வேதனை செய்யார்கள். துருவன் குழந்தைப் பருவத்தில் பகவானைக் காண நினைத்து எளிதில்தானே தரிசனம் பெற்றதுபோல், ஹிருதயசுத்தமுடையவர்கள் வெகு சுலபமாக பகவத்கிருபைக் காளாகலாம். ஹிருதயசுத்தம் கெடாத குழந்தைகள் தம் குழந்தைமனம் மாறாதபடி போதிக்க வேண்டியது உபாத்தியாயர்களுடைய கடமையாம். போதகருக்கும் போதனை பெறுவோருக்கும் "பாலபோத சமஷ்டிசேவை சாஸனம்" என்கிற "குழந்தைகளுடைய உள்ளக்குறிப்பு" பரம சாதனமாக உதவுமென்று நம்பியே, வெகு மூடுதலாகவும் தேவரஹஸியமாகவுமுள்ள அவ்யக்தரூபமான சமஷ்டி-தரிசனலக்ஷியத்தைச்சித்திரரூபமா யெழுதி உபாஸனார்த்தமாக வெளியிட்டோம். இது பூஜ்யாருகமானதால் அசுத்த மனமுடையோர்க்கு இதனுண்மை உள்ளத்திற் படுவது அஸாத்தியம். சுத்த மனத்திற்கு எல்லாம் தானே விளங்கும். ஏனெனில் அவர்கள் உள்ளத்தில் தேஜோமயமாக விளங்குவதைத் தானே சித்திரலக்ஷணம் பொருந்தத் தீட்டியுள்ளோம். அகத்திற் காண்பதைப்புறத்திலும், புறத்திற் காண்பதை அகத்திலும் தரிசித்து, அகம்புறம் இரண்டுமொன்றாக விளங்குவதே வித்தியாலக்ஷிய சாதகமும் சாத்தியமுமாம். அதற்கு லண்டன் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் 'Rhythm and purpose" என்றுள்ள விஷயப் பிரகாரம், அதற்கு "பாலபோத சமஷ்டிசேவை சாஸனம்" உண்மைச் சாதனமாகவிருந்துதவும். எப்படியும், "சாதனமின்றிச் சாதிப்பாரில்லை" என்பது உண்மையே. இந்த"பாலபோதசமஷ்டி சேவைசாஸனத்தை" உபயோகித்து சாதனம் செய்ய விரும்பும் உபாத்தியாயர்கள் லலிதாலயம், லலிதா விலாஸ வித்யாசங்கத்துக்கு (The Lalita Publishing Co.) இந்த விவேகசிந்தாமணியின் 247-8-வது பக்கங்களில் காணப்படும் நமூனாக் களில் கண்டுள்ள விவரங்களைக் குறித்தெழுதித் தம் பள்ளிப்பேருடன் தம்பேரையும் பதியவைத்துக் கொள்ளவேண்டியது: விவேகசிந்தாமணி மூலமாகவன்றி நேரில் பதில் அனுப்புவது சாத்தியமில்லை யென்பதைக் கவனிக்கக் கோருகிறோம்.

வரகவி ரவீந்திரநாத் தாகோர் 'நோபேல் பரிசு' பெற்றது.

'ஆல்ப்ரெட் நோபெல்' என்பவர் ஸ்வீடன் தேசத்தில் பிறந்த வித்வான். இவர் சாஸ்திர விசாரத்தில்தேர்ந்தவர். 'டைனமைட்' (Dynamite) என்று சொல்லும் அபார சக்தியுள்ள வெடி மருந்து கண்டுபிடித்தவர் இவர்தான். இவர் 1896 ம் வருஷம் டிஸம்பர் மாதம் 10௳ காலஞ்சென்றார். அப்பொழுது அவருடைய ஆஸ்தியாயிருந்த $17\frac{1}{2}$ லக்ஷம் பவுனையும் பொது நலத்துக் குழைத்துப் புண்ணியம் கட்டிக்கொண்ட பேர்களுக்குப் பரிசளிக்கும்படி உயில் செய்து வைத்துப்போனார். இந்தப்பரிசு ஐந்து பாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொன்றும் ஒரு துறையிலிறங்கி யுழைப்பார்க்குப் பரிசாகக் கொடுக்க வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொது நலத்துக் குழைப்போர் பரிசு பெறத்தக்க ஐந்து துறைகளாவன:—

(1) பௌதிக சாஸ்திரம்; (2) ரஸாயனம்; (3) வைத்தியம் அல்லது தேஹதத்துவ சாஸ்திரம்; (4) இலக்கியம் (Literature); (5) சமாதானக்காப்பு (Preservation of Peace). இந்த வித்வான் செய்த உயில்படி முதற்பரிசு அவர் இறந்த 5-வது வருஷம், அதாவது 1901–ம் வருஷம் டிஸம்பர்மீ 10௳ கொடுக்கப்பட்டது. இலக்கிய வகுப்பில் பரிசு பெற்றவர்களில் இந்தியா சம்பந்தப்பட்டவர் இதுவரையில் ருடியர்ட் கிப்ளிங் ஒருவர்தான். இந்தவருஷம் கீதாஞ்சலி கர்த்தாவாகிய வரகவி ரவீந்திரநாத் தாகோர் அவர்களுக்கு இந்த 'நோபெல் பரிசு' (Nobel Prize) இலக்கியத்துறையில் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பரிசின்தொகை 8000 பவுன். அதாவது லக்ஷத்து இருபதினாயிரம் ரூபாய். அரசர் பிரதிநிதி லார்ட் ஹார்டிஞ்சவர்களும், பெங்கால் கவர்னர் லார்ட் கார்மிகேல் அவர்களும், இந்தியா உதவிமந்திரியாகிய கனம் மிஸ்டர் மான்டேக் அவர்களும், இவர் இந்தப் பரிசு பெற்றதைப்பற்றிக் கொண்டாடிப் பெருமை பாராட்டி யிவர்களுக்கு முகமன் கூறியிருக்கிறார்கள். கல்கத்தா யூனிவர்ஸிடி வைஸ்சான்ஸெலரும், ஹைகோர்ட் ஜட்ஜுமாகிய ஸர் அஷுடோஷ் முகர்ஜி அவர்கள் வரகவி ரவீந்திரநாத் தாகோர் அவர்களின் காவியங்கள் மன்பதை யெல்லாருக்கும் பொதுவாயுள்ள லக்ஷியம் பொருந்தியிருக்கிற தென்பது இதனால் ஐயந்திரிபறத் தீர்மானமாயிற்றென்று கூறுகிறார். இவருடைய 'பிரார்த்தனைக்கொத்து' இந்த "பாலபோத சமஷ்டி சேவை சாஸன"மாகிய விவேகசிந்தாமணி சஞ்சிகையின் முதற்பக்கத்தில் இங்கிலீஷிலும்; பதினாறுவதான 232-ம் பக்கத்தில் தமிழிலும் பிரதானமாக அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் குழந்தைகள் ஒவ்வொருவரும் நித்யப்ரார்த்தனையாக அநுஷ்டித்து வரல்வேண்டும். அதனால் சமஷ்டி சேவைக்கு வேண்டிய மனோபக்குவம் சித்திக்கும். இது உள்ளன்புடையார்க்கே பொருந்தும். டிஸம்பர்மீ 11௳ ஸ்வீடன் தேசத்தரசர் தாமே பரிசளித்தார்.

The "Children's Day" Movement in India.

INAUGURATED BY THEIR EXCELLENCIES LORD AND LADY HARDINGE.

"The celebration of a "Children's Day" throughout India on the occasion of my birthday was the result of a suggestion which Lady Hardinge and I both thought to be admirable, and we have both tried to express our heartfelt thanks to the innumerable people who devoted so much time and trouble and money to making that celebration a success and a really happy day for children."

—*H. E. Lord Hardinge at Patna.*

An Address to School Children.

ஸ்ரீ ஹார்டிஞ்சு ஜயந்தி.

குழந்தைநாட் கொண்டாட்டம்.

(மாக்ஷிமைதங்கிய ராஜப்பிரதிநிதி யவர்களின் ஜன்ம தினம்.)

Motto: "கற்றதோர் கல்வியும் மனப்பழக்கம்."

பள்ளியிற் பழகும் பாலர்காள்:—இன்று சாயங்காலம் நாமெல்லோரும் இங்கு உற்சவங் கொண்டாடக் கூடியிருப்பதன் காரணமென்ன? இன்று உங்களுக்கு விடுமுறை விட்டிருக்கிறார்களே, எதற்காக? ஸ்கூல்களையும் மற்ற இடங்களையும் அலங்காரம் செய்திருக்கிறார்களே; எதை யொட்டி? என்று கேட்பீர்களோ, இன்று நமது மாட்சிமை தங்கிய 5-வது ஜார்ஜு சக்ரவர்த்தியாரின் பிரதிநிதியாயும், இந்தியாவின் கவர்னர் ஜனரலாயும் இருக்கும் ஹிஸ்

எக்ஸலென்ஸி லார்டு ஹார்டிஞ்ச் (Viceroy and Governor-General of India) அவர்களின் ஜன்மதினம் ஆதலின், அதாவது பிறந்த நாளாதலின், இந்த தினத்தை ஒரு மகோற்சவ தினமாக எல்லோரும் சேர்ந்து கொண்டாடிக்குதூஹலிப்பதற்கே இங்கு கூடியிருக்கிறோம். லார்ட் ஹார்டிஞ்சு அவர்கள் உத்தமகுணம் வாய்ந்தவர்; ஸர்குண ஸம்பன்னர்; 'தேஹி' என்றவர்க்கு 'நாஸ்தி' என்று சொல்லார். இந்தியரிடம் அன்பும், இந்தியா வளம்பெறச் செழிக்க வேண்டுமென்னும் ஆர்வமும், ராஜபக்தியுள்ள இந்தியக் குடிகள் க்ஷேமமாய்க் காலங்கடத்தவேண்டுமென்னும் அபிலாஷையும் கொண்ட உத்தமராவர் அவர். ஹார்டிஞ்சு பிரபுவே 1910-ம் வருஷம் நவம்பர் மாஸம் 23-ந் தேதி முதல் ராஜப்பிரதி நிதியாய் அமர்ந்து பிரிடிஷ் ராஜரீகத்தை இங்கு நடத்தி வருகிறார். இந்தியாவின் பிரதான பட்டணத்தைக் கல்கத்தாவிலிருந்து டில்லிமாநகருக்கு மாற்றும்படி நம் மாட்சிமை பொருந்திய சக்ரவர்த்தியாரவர்கள் கிரீடதாரணத்திற்காக 1911-ம் வருஷத்தில் டில்லிக்கு விஜயம் செய்திருந்தபோது செய்த அவரது ஆஜ்ஞைக் கிணங்க, சென்ற வருஷத்தில் ராஜப்பிரதிநிதியான லார்ட் ஹார்டிஞ்சு அவர்கள் ஊர்கோலத்துடன் டில்லி நகரத்தினுள்ளே பிரவேசிக்கும் காலையில், சாண்ட்னி சௌக் என்னுமிடத்தில் எவனோ ஒரு பாதகன் இவ் வுத்தமரை மாய்க்கக் கருதி இவர்மீது வெடி குண்டொன்றை எறிய, ஈசுவர கிருபையினாலே அதற்குத் தப்பினாராயினும் வெடி குண்டிலிருந்து கிளம்பிய விஷச் சில்லுகள் அவரது சரீரத்திற் பாய்ந்து அவருக்கு மிக்க அஸௌகர்ய முண்டு பண்ணி, அவரைத் தொந்தரவுக்கு உட்படுத்தி விட்டன: எனினும், ஸர்வவியாபியான பரந்தாமனின் கடாக்ஷவீக்ஷண்யத்தினாலே, மலை போல் வந்த வில்லங்கம் பனிபோல் நீங்கி, உயிருக்கு ஹானி யில்லாமல் தப்பியது நம்மவர் செய்த புண்ணியமே. ஹார்டிஞ்சு பிரபு உயிர் பிழைத்தெழுந்தது புனர் ஜன்மமேயாதலால், குழந்தைகளுக்கு நாம் செய்யும் அப்த பூர்த்தி என்கிற ஆண்டு நிறைவுக் கொண்டாட்டத்தைப் போல அம்மகாப் பிரபுவின் ஜன்ம தினமாகிற ஜயந்திமஹோத்ஸவத்தை ஓர் ஸுதினமாகக் கருதி, ராஜ விசுவாச பரி பூரிதராய் நாமெல்லோரும் சேர்ந்து கொண்டாடுவோமாக.

பிள்ளைகாள், நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயம் இன்னும் ஒன்றுண்டு. இப்போது சிறுவராயிருக்கும் நீங்கள் இன்னுங் கொஞ்ச காலத்திற்குப் பிறகுப் பெரியராய் விடுவீர்கள்; அப்போது உலக உத்தாரணத்திற்கு அவசியமான கார்யங்களில் நீங்கள் பிரவேசிக்க வேண்டி வரும். அதற்குப் பிரதமமாய் வேண்டுவது இளமைப் பழக்கமே. இந்த அர்த்தத்தைக் கொண்டே ஆங்கிலக் கவிவாணர் ஒருவர்

"Boys of to-day become the men of to-morrow; upon them rests the responsibility of carryng on the wide world's work honourably and well with an ever-increasing tendency—so their early training is everything of importance."

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இளமபிராயத்தில் இருக்கும் நீங்கள் வீணில் காலத்தைப் போக்காமல் ஸர்குண ஸம்பன்னர்களாய், பிரஜாலட்சணம் பொருந்திய பிரமுகர்களாய், ராஜ விசுவாசமுள்ள ஸமூஹத்தவராய் ஆவீர்கள். அக்காலத்தில் உங்கள் கடமையைத் திருப்தியாய்ச் செலுத்த விரும்பினால் உங்களுடைய இளமையையே நீங்கள் கருதுதல் வேண்டும்; இதற்காகவே "இளமையிற் கல்" என்று பெரியோர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். உங்களுடைய தாய் தந்தையர்க்கு அடங்கியும், உங்களுக்குக் கல்விகற்பிக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தும், சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்து உங்களுக்குப் பெரியோராயிருப்பவரிடம் தணிந்தும் பணிந்தும் ஒழுகல் வேண்டும். நம்மையாளும் ராஜங்கத்தாரிடம் பக்தியும் விசுவாசமும் வைக்கவேண்டும்; நம்மையாள்பவர் பிரிடிஷ் துரைத்தனத்தார்; மாக்ஷிமை பொருந்திய 5-வது ஜார்ஜு சக்வர்த்தியாரின் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு உட்பட்டிருக்கிறோம். அவருடைய பிரதிநிதியாக இந்தியாவுக்கு வந்திருப்பவர் லார்ட் ஹார்டிஞ்சு. இவர் தான் இப்போது கவர்னர் ஜனரலாயிருக்கிறார். இம்மகாப்பிரபுவின் ஜன்மதினத்தையே (ஜூன் மீ 20உ) நாம்கொண்டாடுகிறோம். எந்த துரை

த்தனத்திற்கு இவர் தலைமையாய் இந்தியாவில் தற்போது இருந்துவருகிறாரோ அந்த துரைத்தனந்தான் பிரிடிஷ் துரைத்தனம். மேன்மை பொருந்திய ராஜதம்பதிகளுக்கு 1911-ம் வூ டிசம்பர் மாஸம் 12வ டில்லிமாநகரில் மகுடாபிஷேகமான காலத்தில், பஹிரங்கப்படுத்தப்பட்ட ராஜவிளம்பரத்தினாலும், அதன் பிறகு சக்ரவர்த்தியாரின் திருவாக்கிலிருந்து வந்த திருவாய்மொழிகளினாலும், அவர்கள் இந்தியாவின் க்ஷேமத்தில் மிகுந்த கவலை கொண்டவர்களென்றும், அதில் மிக்க பற்றுடையவர்களென்றும், வெளிப்படையாகவே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு அத்தாக்ஷியாக சக்ரவர்த்தியாரவர்கள் நம்மவர்க்குப் பற்பல நன்கொடைகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவற்றுள் பிரதம வித்யாபோதனாபி விருத்தியைக் கோறி 50 லட்சம் ரூபா சங்க்ஷன் செய்தது உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. அரசர் பிரதிநிதி அதையொட்டி நம் குழந்தைகள் முன்னுக்குவர உள்ளன்புகூர்ந்து உண்மையான வித்யா லக்ஷ்யத்தை யளித்திருக்கிறார். ஆங்கிலேய அரசாட்சியில் நாமடைந்திருக்கும்பலன்கள்பல; ஆயினும் "தானுக்கனியாததை தடியெடுத்தடித்தால் கனியுமா" என்கிற பழமொழிப்படி ஒரு தேசத்தார் தன் முயற்சியால் முன்னுக்கு வரவேண்டுமேயன்றி அந்நிய சகாயத்தால் முன்னுக்கு வருவது அசம்பாவிதம். "Nations by themselves are made" என்கிற முதுரையை மனதில் வைத்து நீங்கள் எல்லாரும் நம் தேசத்தின் பூர்வமஹிமைக்கும் தற்கால நிலைமைக்கும் குறைவுவராமல் யோக்கியதையையே பெறற்கரும் பெருஞ் செல்வமாக மதித்து கிரஹஸ்தாச்சிரமம் என்பது குடித்தன மட்டுமென்றி "குடியின் தன்மை" (Citizenship) என்கிற உயர்பாவமும் அமையப் பெறும்படி உண்மைக்குகந்தவர்களாய் உலகுக் குபகாரிகளா யிருக்கச் சிறு வயதிலிருந்தே பழகிவரல் வேண்டும். ஹார்டிஞ்ச் பிரபு உங்களுக்களித்திருக்கும் புத்திமதியும் உண்மையில் இதுவே.

ஸ்ரீ ஹார்டிஞ்சு ஜயந்தியாகிய இன்றைய தினம் என்றைக்கும் திருநாளாக விருக்க இத்தினத்தை குழந்தைகள் கொண்டாட்டநாள் (Children's Day) என்று விசேஷம் பொருந்த நியமித்திருக்கிறார்கள். "நன்மை விதைத்தால் நன்மை விளையும்" "தீமைவிதைத்தால் தீமைவிளையும்" என்றபழமொழி நீங்கள் கேட்டுள்ளதே. நன்மைவிதைக்க இதுமிகவும் ஏற்றதோர் நன்னாளாகவிருக்கிறது. ஏனெனில் இந்த ஜூன்மீ 20வ இன்றைக்கு 55 வருஷங்கள் முன்னாற் பிறந்த ஒரு குழந்தை பாராளும் மன்னர் ஸ்தானத்தில் அவர் "நாவசைய நாடசையும்" என்கிற உச்சித ஸ்தானத்தி லிருந்துகொண்டு தனக்குத் தீங்குசெய்த பாதகனை நினைத்து சீறிச் சினந்து பிஷ்டஜனங்களை வதைக்காமல், "ஐயோ! இந்தியாவில இப்படிப்பட்ட மானிடப் பதர்களும் இருக்கின்றனவே," என்று கருணைபால் மனமிரங்கி அவனிழைத்த தீங்கை மறந்து பகவான் தன்னைக்காத்து ரக்ஷித்த அதிர்ஷ்டத்தைக் கொண்டாட வேண்டிக் கள்ளங் கபடறியாத குழந்தைமன மெல்லாம் தனது பெண்டு பிள்ளைகளோடு இந்த சுபதினத்தைக் கொண்டாட வேண்டு மென்று தீர்மானித்தது "நன்மை விதைத்தலேயன்றி வேறென்னும்!"

"குணநாடிக் குற்றமு நாடி
மிகைநாடி மிக்கக் கொளல்"

விவேகத்தின் இயல்பாம். அந்த விவேகம் அவரிடத்தில் பூர்த்தியாக விருப்பதாகக் காட்டி யதன்றி அதைக் குழந்தைகளெல்லாம் அறிந்து அதனால் விளையும் நன்மைபற்றி எல்லா ருள்ளத்திலும், விசேஷமாய்க் குழந்தைகளின் மாசுமருளற்ற வுள்ளத்தில் அந்த வித்து விழுந்து முளைத்து வேரூன்ற வேண்டு மென்று இந்த ஹார்டிஞ்சு ஜயந்தி ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆகையால் உருவத்தினால் மட்டுமன்றி உண்மையிலும் குழந்தைமனம் மாறாத அருட் குழவிகளான எல்லோரும் ஆஞ்சநேயரைப்போல் கைகூப்பி 'ஹிருதாஞ்சலி' செய்து கடவுளின் மஹிமையை ஆடிப் பாடித் துதித்துக் கொண்டாடுவோமாக. ஓம்தத்ஸத்

குழந்தைகள் அனுப்பிய வந்தனோபசாரத்தை அரசர்பிரதிநிதி யவர்கள் வரப்பெற்றுக்கொண்டு அதற்காக வந்தனமளித்தெழுதிய கடிதம் கிறிஸ்து பிறந்த நாளான (டிசம்பர் 25வ) இன்று வந்து சேர்ந்தது

189

The Viceroy's acknowledgment of the Students' and Children's Address with a copy of the same for transmission to Their Imperial Majesties, reached the Honorary Secretary at Madras on Christmasday, who desires to communicate the 'thanks' received to one and all concerned in furthering the "All India Children's Memorial Movement.

PRESS COMMENTS.

The Viceroy's Visit.

"Among the various activities which the Viceroy's presence in our midst have excited, the most important though the least noisy is the Children's Movement, which has manifested itself in a way which is sure to gladden the Viceroy's heart, who from his place in the Imperial Council said: "It is to the students that my heart goes out and I feel that no sacrifice is too great for their welfare and education, for with their prosperity lie the future of this land and the destiny of India." The children's and student's address of Welcome to the Viceroy, presented through His Excellency the Governor, is a document worthy of permanent record in the educational archives of the Government of India. Even more important than the address is the picture-presentment of the children's address, a copy of which we have had the pleasure of examining with much care and deep interest. It is all very excellently put in the "Note from the Watch Tower" which accompanies the children's and students' address.

Here we see depicted in black and white "the future of India" with the child leading it on in the wake of True Progress. India's place in the World's Progress is depicted in a way so as to catch the eye of all. The incident of December last, the change of capital, the Viceroy's earnest appeal for co-operation "in the great task" of rightly settling" the large issues of Educational policy on which the future of India greatly depends "is viewed with a wide outlook and apart from personal or political interests" which makes the children's souvenir to their Excellencies Lord and Lady Hardinge the most interesting and remarkable thing produced during what we may call the Viceroy's Week. We hope to publish the address itself and the notes and other papers in our columns but we cannot conclude this short notice of the "Children's Record" literature that has been placed at our disposal without joining the Viceroy's invocation for the blessings of the Almighty on those who, at present as in future, "shall govern the great Empire for the good of the people and their steady advancement on the Path of Progress and civilisation under the protection and ægis of the British Crown",—which the picture-presentment of the Ideal before us so well and so truly portrays to the minds' eye. We wish the All-India Children's Movement all success and prosperity and trust it will appeal to "the Good of Heart and the Loving of Grace in all climes and times" to whom it is rightly dedicated.—*The Indian Patriot of 26th November.*

AN ADDRESS ON BEHALF OF THE CHILDREN.

"Among the Adresses which were informally presented to his Excellency was one on behalf of the student population and children of Madras by Mr. C. V. Swaminatha Aiyar whose interest and exertions in this behalf must be evident to our readers by his recent letters in our columns. The text of the address has been sent to us and conveys to His Excellency the heart-felt love of the children and their welcome to him in Madras. It refers to the noble ideal of citizenship and the national goal which was so clearly and attractively placed before Young India which they would strenuously endeavour to realise. Along with this address Mr. Swaminantha Aiyar has also presented three picture-presentments to which reference has already been made in these columns. The first is what he calls "picture-presentment of the New Ideal of Salvation through Social Service and sensible patriotism," the second (entitled "India's capital: A capital Idea") and third—entitled "REALIZATION:" "*A great Task*" (*1877—1913*)—are similar presentments of other incidents intended to convey mystic (spiritual) and metaphorical sentiments suited to the occasion."—*The Hindu of 26th Nov. 1913.*

Cut here please and send—இங்கே துண்டு செய்து அனுப்பவும்.

In honour of His Excellency the Viceroy's Visit.

"The Manager (Lalita Publishing Co.,) is informed that any number of copies the Editor can spare for distribution by the Inspectors and Inspectresses will be distributed as he wishes."—Procs. of the Director of Public Instruction.

"The secretary (Social Service Branch of the Ananda Missions Lalitalaya, Madras, S.) is further informed that such number of copies as he can spare for distribution will be circulated according to any wish expressed by him."—Procs, of the D. P. I. 2-12-1913. We wish every School and every child in School a Happy and Prosperous career and pray hat they may all live to *realise* the Noble Ideal of Social Service presented to them by the Viceroy in Council.

Coupon No. 8043/13.

Date of Receipt

——————1914

Date of Reading out

——————1914

Date of despatch of coupon.

——————1914

Schools should seperately apply for picture-presentment of the Children's Address prepared as the children's Souvenir to their Excelincies Lord and Lady Hardinge. (This coupon should be cut and sent after duly filled in.)

No.........

ACKNOWLEDGMENT-COUPON.

To The Lalita Publishing Co., Mylapore, Madras.

The Children's Record Number of the Vivekachintamani Specially Issued to Schools and children in honour of the Viceroy's Visit.

Received through the Inspector of Schools——Circle the above copy of the Vivekachintamani on——————1914.

The contents read out and explained to Students of the School and School-Children on ————

Coupon signed and despatched on——————1914.

Name of school—————— Signature——————

Address, Post Town—————— Designation——————

"A WELCOME BY SCHOOL CHILDREN."

"We have received a copy of the address which was placed before the Viceroy on behalf of the children of this city along with a "picture-presentment" of the same. It was originally intended to allow a limited number of children to the Banqueting Hall so that they may offer their welcome along with others; but later on, it seems to have been found out that no space was available for thechildren in the Hall itself. It was than their intention to assemble the children "in a sufficiently large number" "somewhere on the route from the Railway Station," but even this arrangement was given up at the eleventh hour, much to the disappointment of the non-official gentlemen who had worked hard on behalf of the children community. This decision of the authorities is to be keenly regretted especially in view of the interest which Their Excellencies Lord and Lady Hardinge have been known to take in the welfare of the Indian children. We hope to publish tomorrow the descriptive note of the picture-presentment prepared by Mr. Swaminatha Iyer and submitted to H. E. the Viceroy through the Private Secretary to the Governor."—*The Madras Standard, 26th November, 1913.*

SOCIAL SERVICE OR SAMASHTI-SHEVAI.

Mr. C. V. Swaminatha Aiyar, Honorary Secretary, Social Service Branch of the Ananda Mission, has written to the English Dailies, including the *Pioneer*, as follows:—

"Mr. Asquith, the Prime Minister of England, speaking at a demonstration held in London on behalf of the Cavendish Club, is reported to have defined Social Servic as "nothing but a recognition of the claim which the community has on its members who have had what is called a liberal education and who possess any available surplus either of means or of leisure." The Indian conception of social service or *Samashti-Sherai* as it is called according to the ancient ideal of education, is far more comprehensive and the duty imposed is far more imperative. For with the Indian it is not merely "a recognition of the claim which the community has on its members", but an assertion of a spiritual fact which every soul is bound to realise as a means of Salvation. Hence the name "Shevai-sadan" or Salvation through Social Service. Social Service is an imperative necessity imposed on every student of Social-life. You cannot rightly comprehend basic principles of complex Social-life without going through the experience of *Samshti-shevai* which is far more comprehensive than merely giving one's available surplus of means or of leisure to Society as a recognition of the community's claim on its members. It is rather a curing of the 'penury of heart', a means of salvation (Sadana) for the individual soul to realise the Oneness of its relation with the Universal Soul, through the common collective life of the community. In this sense it is an imperative duty on every individual soul and the only means for realising "the One Great Fact of Life" which is "Continuity". The inauguration of the "Children's Day" Movement in India, has opened wide the gates of Social Service and the Children's Movement now manifest is the result of it. As the Educational Review rightly remarks, the Movement is every thing in the study of public life and the men count for nothing except as representing that movement. When "the current that knows its way" fidds itself moving or set in motion by a power which is higher than itself, it knows how to shape its course and create the means for achieving the end which it has in view."